

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 18 SAYI: 102 Mart-Nisan 2008

“TÜRKİYE İÇİN SAĞDUYU”

Ah!... tam ülkenin gerçek gündemini yakalamışken...
Nereden çıktı bu olaylar...

AKP'yi Kapatmak ya da
Gayrı-Meşru Olmak

Hasım, Husumet,
Kin, Nefret ve Düşmanlık

Şeriatçı Manipülasyon ya da
Düşmanlık Nasıl Yapılır?

Yüksek Tansiyon Sağlığa Zararlıdır!
Mehteran Takımının Sponsorları Konuştu: “Herkes Bir Adım Geri!”

Sosyal Güvenlik Yasası
“Çabuk toplanı temin edin. Bir de yanına pompa koyup, gönderin...”

“Liberaller”in AKP'yle Abdest Tazelemesi
[“Liberaller” Askeri Darbeden Neden Korkarlar?]

Aşırı-Üretimden
Mortgage Krizine

Kızıldere ve On'lar

Ömür Karamollaoğlu
Mehmet Yıldırım, Nihat Kurban, Süleyman Aydemir, Cemalettin Dövençi

<http://www.kurtuluscephesi.com> 11. Yılında

- Her an herşeyin olabileceği bir ülkede yaşarken, ülkenin sürekli değişen gündemi karşısında ortaya çıkan şaşkınlık ve belirsiz siyasal tutumlar üzerine. 3 AH!... TAM DA ÜLKENİN GERÇEK GÜNDEMİNİ YAKALAMIŞKEN... NEREDEN ÇIKTI BU OLAYLAR
- Yargıtay Başsavcısının AKP'nin kapatılması için Anayasa Mahkemesi'ne yaptığı başvuru üzerine. 8 AKP'Yİ KAPATMAK YA DA GAYRI-MEŞRU OLMAK
- Şeriatçıların ve onların müttefiki küçük-burjuva "liberalleri"nin ilerici, demokrat, laik ve devrimci kesimlere karşı düşmanlığı üzerine. 13 HASIM, HUSUMET, KİN, NEFRET VE DÜŞMANLIK
- AKP'nin kapatılması davasıyla birlikte şeriatçı "medya"nın manipülasyon ve dezenformasyon manşetleri. 17 ŞERİATÇI MANİPÜLASYON YA DA DÜŞMANLIK NASIL YAPILIR?
- DYP-ANAP'lı "Anadolu eşrafı"nı AKP'ye transfer eden TOBB'un "herkes bir adım geri atsin" çağrısı üzerine. 22 YÜKSEK TANSİYON SAĞLIĞA ZARARLIDIR! "HERKES BİR ADIM GERİ!"
- Gelişen ekonomik bunalım koşullarında IMF talimatıyla işverenler lehine yapılmak istenen sosyal güvenlik yasası değişikliği üzerine. 24 SOSYAL GÜVENLİK YASASI
- "Türban krizi"yle birlikte AKP-"liberal" ittifakında ortaya çıkan saman alevi "kriz"in gelişimi ve görünümü üzerine. 29 "LIBERALLER"İN AKP'YLE ABDEST TAZELEMESİ
- ABD'de geçen yıl başlayan mortgage krizinin kapitalist ekonomideki kökenleri üzerine. 32 AŞIRI ÜRETİMDEN MORTGAGE KRİZİNE
- Ve yanındakinin kanlı başı omzuna eğilince, ona sıra gelince sayısını saydı... Söz istemez Yaşlı göz istemez Çelenk melenk lazım değil Susun Sıra Neferi Uyusun... 34 KIZILDERE VE ON'LAR
- ÖMÜR KARAMOLLAOĞLU MEHMET YILDIRIM NİHAT KURBAN SÜLEYMAN AYDEMİR CEMALETTİN DÜVENÇİ
- Kurtuluş Cephesi dergisinin internet yayınının 11. yılı verileri. 37 <http://www.kurtuluscephesi.com> 11. YILINDA

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (Vi.S.d.P) : Sezai Görür
Yazışma Adresi:
Postfach 1414
55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>
<http://www.kurtuluscephesi.org>
<http://www.kurtuluscephesi.net>
<http://www.kurtuluscephesi.de>
E-Posta Adresi:
kurcephe@kurtuluscephesi.org

Ah!... tam ülkenin gerçek gündemini yakalamışken... Nereden çıktı bu olaylar...

Herkesin ağzında bir tekerleme var: Her an, herşeyin olabildiği ülke. Kaçınılmaz olarak böyle bir ülkede, bir olay birden gündemin ilk sırasına çıkabildiği gibi, aynı hızla gündemin en alt sıralarına itilebilmektedir.

Öte yandan her toplumsal ve siyasal grup kendi sorununun en önemli sorun olduğunu düşündüğünden, ülkenin gündeminin sürekli ve hızla değişmesi karşısında kendi sorunlarının unutulup gittiğinden, unutturulduğundan yakınmaktadır.

Böylesi bir ortamda, gelişen ve gündemin ilk sırasına yükselen, ancak pek çok toplumsal ve siyasal grubun kendi sorunlarını ikinci plana iten her olay ya da sorun bir “komplo” ürünü olduğu, “yapay gündem” oluşturmak amacıyla öne çıkartıldığı, “hedef şaşırttığı”, ülkenin “gerçek gündeminin üstünü örttüğü” şeklinde yorumlanmakta ve hatta suçlanmaktadır.

Tam “türban sorunu” ve türban konusuna bağlı “laiklik” konusu ülkenin gündeminin ilk sırasına yükselmiş, olabilecek en geniş toplumsal kesimleri harekete geçirmeye yönelmişken, birden bire “sınır ötesi hareket” ülkenin gündemine “bomba gibi” düşer. “Türban sorunu”, “laiklik” birden bire önemini yitirir, herşey “sınır ötesi hareket” çevresinde dönmeye başlar.

Kendi siyasal faaliyetini, örgütlenme çalışmasını tümüyle “türban sorunu”nun gündemin ilk sırasına yükselmesine bağlı olarak yürüten ve planlayan siyasal hareketler, böyle bir gelişme karşısında ister istemez “boşluğa” düşerler. Öte yandan, “türban sorunu”nun ülkenin “gerçek gündeminin üstünü örttüğünü”, dolayısıyla kendi sorunu-

nun ikincil kalmasına yol açtığını düşünen ulusal-siyasal hareket ise, “sınır ötesi hareket”la birlikte değişen gündemden fazlasıyla hoşnut olabilmektedir.

Yine “sınır ötesi hareket” ülke gündeminin birincil maddesi haline gelmişken, Tayyip Erdoğan hükümetinin IMF talimatlarına uygun olarak sosyal güvenlik sisteminde yapmaya çalıştığı değişikliklere kamuoyunun yeterince ilgisinin çekilemediğinden şikayet edenler, her durumda “sınır ötesi hareket” çevresinde dönen güncel tartışmaların ve gündemin saptırıcı olduğunu düşünmek durumundadırlar.

Diğer yandan “iç siyasal tartışmaları bir yana bırakalım, ülkenin geleceğini belirleyecek en önemli gelişme dünya ekonomisindeki kriz olgularıdır” diyenler, hem “sınır ötesi hareket”ın, hem “türban sorunu”nun, hem de sosyal güvenlik sistemine ilişkin değişikliklerin saptırıcı olduğuna hükmederler.

Ve birden ülkenin gündeminde öne çıkmış sorunlar (türban sorunu, sınır ötesi hareket gibi) **bir an için** önemini yitirdiğinde meydanlara çıkan milyonlarca işçi, emekçi, memurun sosyal güvenlik sisteminde yapılmak istenen değişikliklere karşı eylemleri gündemin eksenini değiştirirken ve tam da değiştirmek üzereyken, “iş-aş” sorunu öne geçerken, **birden** AKP’nin kapatılmasına ilişkin dava herşeyin üstüne çıkan yeni bir gündem haline geliverir. Öyle ki, milyonlarca işçi, emekçinin eylemleriyle aynı güne “rastlayan” AKP’nin kapatılması davası kitlesel eylemlerin haber bültenlerinde yer almasını bile engelleyebilmiştir.

Ve yine birden, herşey AKP'nin kapatılması davasına “endeks”lenmişken, dünya ekonomisindeki “türbülans” gündemin ilk sırasına yükselmiş, “kara cuma”, “kara pazartesi” haberleri tüm diğer olayların ve gelişmelerin üzerine çıkmıştır.

“2001 krizi AKP'yi yarattı, 2008 krizi AKP'yi yok edecektir”e inananlar, her çeşitten ve cinsten “makro ekonomistler”, ekonominin gündemin ilk sırasına çıkmasından büyük bir hoşnutluk duyarlar, birden bire gündem yeniden değişir. İlhan Selçuk, Kemal Alemdaroğlu ve Doğu Perinçek “Ergenekon çetesi” soruşturması nedeniyle gözaltına alınırlar.

Gündem yeniden değişmiş, gündemin birincil konusu yine farklılaşmıştır.

Her türden ve cinsten çıkar grupları, baskı grupları, marjinal kesimler, çevreciler, ulusal hareketçiler, laikler, sendikalar, meslek kuruluşları, sağcısından solcusuna siyasal partiler, kültür çevreleri ve nihayetinde devrimci örgütler, bir yandan durağanlık karşısında “her an herşeyin olabileceği ülke” olmanın “keyfi”ni sürerken, diğer yandan her bir gelişmenin kendi gündemlerini önemsizleştirdiğinden şikayet etmeyi sürdürürler.

Her kesimin istediği tek şey, kendi istemleri ve çıkarları doğrultusunda ülkenin gündeminin belirlenmesi ve bunların gerçekleşmesini sağlayacak koşulların ortaya çıkmasıdır. Dolayısıyla her kesimin bu istem ve beklentisi, diğer kesimlerin aynı istem ve beklentilerini dışlar. Haberler hızla “tüketilir”. “Medya manipülasyonları”, T. Özal'dan beri süregiden “gündem saptırıcı” hükümet açıklamaları da işin içine girince, ortalık tam anlamıyla kaşır.

“Siyasal olaylara karşı duyarlı” bireyler ise, böylesi bir gündem değişimi ortamında kafa karışıklığına düşmeseler bile, filli mücadeleler içinde yer almak, sürekli bir mücadele içinde bulunmak yönündeki istemleri ve çabaları “moral” sorunlarla yüzyüze gelir. Kendisinin duyarlı olduğu bir siyasal ya da toplumsal sorun için daha ilk adımını atar atmaz, bu sorunları açıklamak, anlatmak ve bunların çevresinde başka insanları örgütlemek için sokağa çıkar çıkmaz, ülkenin gündemi değişmiş olur.

“Türban” konusunda halkı bilinçlendirmek, laiklik konusunda insanları duyarlı hale getirmek için sokağa çıkan birey, daha

ağzını açıp sorunu anlatmaya başlamadan bambaşka bir sorunla karşı karşıya gelebilmekte, “tamam türban sorunu öyle de, AKP kapatılacak mı” şeklinde bir başka soruya muhatap olabilmektedir.

İşin içine “derin devlet”, “Ergenekon çetesi”, “uluslararası komplo”, “medya” manipülasyonları da girince, artık hangi sorunun ne olduğu ve buna karşı ne yapılması gerektiği soruları da boşlukta kalır.

Böylece “her an herşeyin olabileceği ülke”de insanlar, bir mücadelenin **kitlesi** olmaktan çok, gelişen ve sürekli yer değiştiren olayları izlemekten başka bir şey yapmayan insan “**kütlesi**” haline dönüşür. Bu “kütle”, sadece izleyici konumunda kalarak, sözcüğün tam anlamıyla pasifize olur.

Bu aşamadan itibaren sorunlar, ülkenin gündeminin ilk sırasında hangi olayın ya da sorunun olmasından çıkar, gelişen olaylar karşısında “duyarlılığını” yitirmiş, sadece izleyici konumunda bulunan pasif bir “kütle” sorunu haline gelir. Herhangi bir olay ya da sorun ülkenin gündeminde görece uzun bir süre başat konumunda bulunsun bile, pasifize edilmiş, izleyici konumunda tutulan “kütle”nin hareketsizliği buna karşı bir mücadelenin örgütlenmesini engeller.

Pasifize edilmiş “kütle”nin hareketsizliğini “susma, sustukça sıra sana gelecek” teması çevresinde ortadan kaldırmaya yönelik çalışmalar ise, yeniden gelişen ve değişen ülkenin gündemiyle birlikte, “birşeyler yapılmalı” istemi ile bunu yapacak örgütlülüğün olmaması arasına sıkıştır.

Siyasal kadrolar ve yönetimler, böylesi değişken ülke koşullarında sürekli ve geliştirici bir mücadele çizgisi izleyemezler. Elleri gelen tek şey, kendilerinin gelişimini sağlayacak, sürekli ve geliştirici bir çizgi izlemelerini olanaklı kılacak bir “gündemin” ortaya çıkması için “tanrı”ya yakarmaktan ibarettir. Ülkenin gündemini belirleyen güçler “medya”, “derin devlet” ve “siyasal iktidar” olarak tanımlandığı andan itibaren de, “tanrı”ya yakarmak da bir işe yaramamaktadır.

Kaçınılmaz olarak siyasal kadrolar ve yönetimler, bir bütün olarak ifade edersek siyasal örgütler, kendilerinin “has” gündemleri ve başat mücadeleleri için gerekli koşulların ortaya çıkmasını bekler hale gelirler. Siyasal anlamıyla **oportünist** (fırsatçı) bir tutum içine girerler.

Sol örgütlenmeler açısından bakıldığında, egemen tutum oportünizm, pasifizm ve legalizmdir. Ancak hepsinin ortak şikayet konuları, ülkenin gündeminin hızla değişmesi, değiştirilmesi, değişiyor olmasıdır.

8 Mart uluslararası emekçi kadınlar günüyle başlayıp 1 Mayıs'la sona ereceği varsayılan "bahar hareketliliği" günlerinin beklentisi içinde olan sol, birden değişen gündem karşısında, neredeyse "klasik" denilebilecek bir "Mart sendromu" içine girerler. Mart ayının hareketli günlerini Nisan'ın sessizliği izler. Artık tek umut 1 Mayıs'tadır. Eğer 1 Mayıs öncesinde ülkenin gündemi yeniden değişmezse, "klasik" 1 Mayıs çalışmalarıyla belli bir hareketlilik sağlanır, kadrolar "kış uykusu"ndan sıyrılır, canlanır. Aksi halde "senede bir gün"den beklenen "prim" de elde edilemez.

Öz olarak durum, yaşanan koşullar, popüler ifadesiyle manzar-i umumiye budur.

Bu manzara-i umumiye karşısında, bir kesim dünya ekonomik bunalımının gelişmesi, kriz dinamikleri ve bunun olası sonuçlarına dikkatleri çekmek isterken, diğer bir kesim bu bunalımın ülkeye yansımaları karşısında kitlenin bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi gerektiğini düşünür. Bir kesim "türban sorunu"ndan yola çıkarak kitlenin laiklik bilincinin güçlendirilmesi ve laik düzenin korunması için örgütlenmesini isterken, bir başka kesim "türban hangi sorunların üzerini örtüyor"un tartışılmasını ister. Bir diğer kesim "laik devlet" ilkesinin öneminden söz ederken, bir diğer kesim "üniter yapının korunması"nın önemini öne çıkarır. Kürt siyasal hareketi için "ulusal sorun" ve buna ilişkin "siyasal çözüm" tartışmalarının ülkenin en temel sorunu olması istenirken, bir başkaları için AKP hükümetiyle birlikte toplumsal yapının artan islamileştirilmesi en temel sorun olarak kabul edilir. Çalışanlar ve sendikalar için sosyal güvenlik sisteminde yapılmak istenen değişiklikler yaşamsal öneme sahipken, AKP'nin kapatılması davası bu sorunun üzerini örten bir örtü olarak görünür.

Ve günler, aylar ve yıllar geçer. Gündemler sürekli birbirleriyle yer değiştirerek, ama hiçbir biçimde ortadan kalkmayarak, her seferinde bir başkasına yerini vererek, yeniden ilk sıraya yükseleceği günleri bekleyerek zaman geçer. Nesnel koşullar tarafından belirlenen gelişmeler ve gündemler karşı-

sında öznel güçlerin yetersizliğiyle oradan buraya koşuşturulup durulur. Olayların kuyruğuna takılır.

Bütün bunların **neden ortaya çıktığı** sorusu ile bu değişkenlik karşısında sürekli ve kararlı bir **mücadele nasıl yürütülebilir** sorusu birbirinin içine geçer. Birisini çözmeye yönelindiğinde diğeri çözümsüzlüğe terk edilir. Kitle kuyrukçuluğunun yerine, olayların kuyruğundan tutmaya çabalamak şeklinde bir siyasal pasifizm egemen olur.

Bu manzara-i umumiye karşısında "aklı başında ve bir şeyler okumuş" kişiler, ülkenin gündeminin böylesine hızlı değişimi karşısında Liebkecht'in sözlerini (ona ait olduğunu söylemeksizin ve kaynağı belirtmeksizin) yinelemekten hoşlanırlar: "*Eğer şartlar yirmi dört saat içinde değişirse, taktiğin de yirmi dört saat içinde değiştirilmesi gerekir.*"

Her ne kadar Liebkecht'in bu sözleri aynen aktarılsa da, söylenen, hızla değişen gündemler karşısında hızla "tutum ve tavır" belirleyebilen, buna uygun olarak sokak protestoları ve gösterileri düzenleyebilen bir "örgüt"e sahip olmaktır.

Lenin'in *Nereden Başlamalı* yazısında ifade ettiği gibi, "Dolaysız saldırıya geçmek ve istibdadı yerle bir etmek için bir 'güçlü savaş örgütü'nden; 'kitleler arasında geniş çapta devrimci siyasal ajitasyon'dan (gerek devrimci, gerekse siyasal bakımdan artık ne kadar da faal!)'; 'sokak protestoları için ardi arası kesilmeyen çağrılar'dan; 'siyasi niteliği belirgin (aynen!) sokak gösterileri'nden söz edilip duruyor ve bu böylece sürüp gidiyor."

Böylece gevezelik ile laçkalklık birlikte gider. Gündemin 24 saat içinde değişmesi karşısında, "taktikleri" de 24 saat içinde değiştirmek, yakın bir basımevinde ya da yazıcıda bastırılmış pankartlarla 5-20 kişiyle **Taksim tramvay durağına çıkmak** halini alır.

Kendisine devrimci diyen herkes, bir kez daha Lenin'in *Ne Yapmalı ve Nereden Başlamalı* yazılarını okumalıdır. Bu yazılarda açıkça ifade edildiği gibi, ülke çapında ve merkezi bir siyasal gerçekleri açıklama kampanyasını yürütmeksizin ve bunu yürütebilecek örgütlenme olmaksızın kitlelerin bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi olanaksızdır.

"Şartların değişmiş ve dönemle-

rin farklı oluşuna sarılmak saçmadır; bir mücadele örgütünün inşası ve siyasi ajitasyonun yürütülmesi, 'durgun, barışçı' her şart altında ve devrimci ruhun zayıflaması ne kadar belirgin olursa olsun her dönemde esastır. Üstelik böyle dönemlerde ve böyle şartlarda bu tür çalışma özellikle gereklidir, çünkü patlama ve taşma zamanlarında örgütün kurulması çok geç olacaktır. Parti bir anda faaliyete geçebilmek için hazır durumda olmalıdır. 'Yirmi dört saat içinde taktiği değiştirin!' Ama taktiğin değiştirilmesi için önce ortada bir taktiğin bulunması gerekir. Siyasi mücadeleyi her durumda ve her şart altında yürütebilecek güçlü bir örgüt olmadan, sağlam ilkelerin aydınlatıldığı ve kararlılıkla uygulanan sistemli eylem planı diye bir şey sözkonusu olmaz..." (Lenin, *Nereden Başlamalı*)

Devrimci bir strateji olmaksızın, devrim-

ci bir stratejiye sahip bir örgüt olmaksızın, koşulların değişmesinden söz ederek "taktikler"i değiştirmekten söz etmek, olayların kuyruğuna takılmaktan başka bir sonuç vermez.

"Her an herşeyin olabileceği bir ülke"de her değişen gündem karşısında bildiriler kaleme almak, 10-20 kişilik protesto eylemleri için Taksim tramvay durağına "çıkma", belki bu "eylemler"de yer alanların "umut"larının büyütülmesine hizmet ediyor olsa da, mücadelenin yükseltilmesine hiçbir katkısının olmadığı da görülmek zorundadır.

Birbiri ardına gelişen ve değişen gündemlerin arkasına takılmaktan kurtulmak isteniyorsa, birbirini dışlayan gündemlerin saptırcılığından yakınılıyorsa, sürekli ve sistemli bir mücadele çizgisinin izlenmesi gereğinden söz ediliyorsa, her durumda Lenin'in aşağıda yer verdiğimiz sözleri bir kez daha okunmalı ve düşünülmelidir. Çözüm ve çıkış buradadır:

"Bir sosyal-demokrat haline gelebilmesi için, işçi, toprakbeyi ile papazın, yüksek memur ile köylünün, öğrenci ile serserinin iktisadi niteliği ve toplumsal ve siyasal özellikleri konusunda açık-seçik bir fikre sahip olmalıdır; onların güçlü ve zayıf yanlarını bilmelidir; her sınıf ve tabakanın kendi bencil özlemlerini, kendi gerçek 'iç yapısını' gizlemek için kullandığı bütün parlak sözlerin ve safsataların anlamını kavramalıdır; belirli kurumların ve yasaların yansıttığı şu ya da bu çıkarların neler olduğunu ve bu yansıtmanın nasıl olduğunu anlamalıdır. Ama bu 'açık-seçik tablo', herhangi bir kitaptan edinilemez. İşçi, bunu, ancak canlı örneklerden, belirli bir anda çevremizde olup bitenlerin, herkesin üzerinde konuştuğu ya da birisinin fısıldadığı şu ya da bu olayda, rakamlarda, mahkeme kararlarında vb. belirenin sıcağı sıcağına teşhirinden edinebilir. Bu kapsamlı siyasal teşhirler, yığınları devrimci eylem bakımından eğitmenin zorunlu ve *temel* bir koşuludur.

Rus işçileri, polisin halka zorbaca davranışına karşı, dinsel mezheplere zulmedilmesine, köylülerin kırbaçlanmasına karşı, amansız sansüre, askerlere işkence edilmesine, en masum kültürel girişimlerin bastırılmasına vb. karşı niçin hâlâ bu kadar az devrimci eylemde bulunmaktadırlar? Böyle bir eylem, 'elle tutulur sonuçlar vaatmediği'nden, 'olumlu' fazla birşey sağlamadığından, 'iktisadi mücadelenin' onları buna 'itmediği'nden ötürü müdür? Böyle bir görüşü benimsemek, yineliyoruz, saldırıyı gerekmediği yere yöneltmek olur, kişinin kendi darkafalılığını 'ya da bernştayncılığını' işçi yığınlarına yüklemek olur. Eğer bütün utanç verici haksızlıklara karşı yeteri kadar geniş, çarpıcı ve anında teşhirleri hâlâ örgütleyemiyorsak suç bizdedir, yığın hareketinin gerisinde kalışımızdadır. Bunu yaptığımız zaman (ve bunu yapmak zorundayız ve yapabiliriz de), en geri işçi bile, öğrencilerin ve dinsel mezheplerin de, köylülerin ve yazarların da, kendisini yaşamının her adımında baskı altında tutan ve ezen aynı karanlık güçler tarafından hareketlere ve keyfi

davranışlara uğradıklarını anlayacak ya da *içinde duyacaktır*; ve bunu duyunca, kendisi de tepki göstermek isteyecektir, bu yolda dayanılmaz bir istek duyacak ve gereğini yapmayı bilecektir; bugün sansürcüleri 'yuhalayacak', yarın bir köylü ayaklanmasını amansızca bastırmış olan valinin evi önünde gösteri yapacak, öbür gün kutsal engizisyonun işini gören papaz kılıklı jandarmalara bir ders verecektir, vb. Şimdiye kadar çalışan yığınların önüne mümkün olan bütün konularda uygun teşhirleri *sermekte* çok az şey, ya da hemen hiç bir şey yapmadık. Bir çoğumuz, henüz bu *yükümlülüğümüzün* bilincine varmış değildir, ve fabrika yaşamının dar çerçevesi içinde "günlük tekdüze mücadelenin" ardında kendiliğinden sürüklenmektedir. Bu durumda, *'İskra*, günlük tekdüze mücadelenin ilerleyişinin önemini küçümseme ve buna karşılık parlak ve eksiksiz düşüncelerin propagandasını yeğ tutma eğilimindedir' (Martinov, s.61) demek, partiyi geriletmek, hazırlıksızlığımızı ve geriliğimizi savunmak ve yüceltmek demektir...

Siyasal sınıf bilinci, işçilere, *ancak dışardan* verilebilir, yani ancak iktisadi mücadelenin dışından, işçilerle işverenler arasındaki ilişkinin dışından verilebilir. Bu bilgiyi elde etmenin mümkün olduğu biricik alan, *bütün* sınıf ve tabakaların devletle ve hükümetle ilişkisi alanı, *bütün* sınıflar arasındaki karşılıklı ilişkiler alanıdır. Onun için, işçilere siyasal bilgi vermek için ne yapmalı sorusuna yanıt, pratik içindeki işçilerin ve özellikle ekonomizme eğilim gösterenlerin çoğunlukla yeterli buldukları, 'işçiler arasına gidilmelidir' yanıtı olamaz. *İşçilere* siyasal bilgiyi verebilmek için, sosyal-demokratlar *nüfusun bütün sınıfları arasına gitmek* zorundadırlar; onlar askeri birliklerini *bütün yönlere* sevk etmek zorundadırlar." (Lenin, *Ne Yapmalı?*, s. 90-100)

AKP'yi Kapatmak ya da Gayrı-Meşru Olmak

28 Şubat “post-modern darbe” sonrasında en çok kullanılan deyim “toplum mühendisliği”ydi. Hiçbir “medya” yazarı “toplum mühendisliği”ne ilişkin bir şey söylemeden herhangi bir konuda yazı yazmaya başlamazdı. (“Toplum mühendisliği”nin en ünlü ismi ise, Ertuğrul Özkök’tü.)

Bir süre sonra “senaryo” sözcüğü “medya”nın diline dolandı. Her “köşe” yazarı, ülkede ve dünyada gelişen olayları açıklamaya kalkıştığında, ilk yaptığı iş “senaryo yazmak”tı. Olayların gelişimi, olası sonuçlarından söz etmek yerine “şu senaryoya göre” diye başlayan yorumlarla olayları açıklamaya koyuldular.

Bir süre sonra “senaryo” deyimini de tüketti. Yerine “komplo teorileri” geçti.

Amerikan emperyalizminin Irak işgali bir “komplo”ydu. İşgalin amacı “komplo teorileri”yle açıklanmaya başlandı. BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) başlı başına bir “komplo”yu ifade ediyordu.

Ecevit hükümetinin düşürülmesi amacıyla Ecevit’in hastalığına ilişkin yayınlar bir “komplo” ürünü olarak “medya”da geniş bir kampanyaya dönüşürken, Erbakan’ın “yenilikçi”lerinin AKP’si saman altından su yürütülerek kuruldu.

Toplum mühendisleri, senaryo yazarları ve komplo teorisyenleri (her ne kadar hepsi bir ve aynı kişi ve çevreler olsalar da) birleşerek ve elbirliği yaparak ülkeyi yönetmeye soyundular.

Eski ve yeni, genç ve yaşlı, her cinsten ve kategoriden küçük-burjuva “sol” aydınları, özel üniversitelerde yüksek maaşla kürsü sahibi “sol” öğretim üyeleri, “köşe”lerin

“sol” yazarlarının işbirliğiyle bu “ülke yönetme” girişimi yıllarca sürdü.

Kendisine “solcu” diyen, hatta “marksist” olduğunu yakın çevresinde açıkça dile getiren küçük-burjuva “elitleri”, analiz ve sentez yeteneklerini tümüyle yitirdiler. Gelişen ya da ortaya çıkan her olayın arkasında bir “sır” olduğu inancı ve kanısıyla, “*De Vinci’nin Sırrı*”nı çözmeye koyuldular.*

“İnsanların beyni”, 12 Eylül askeri terörünün izleriyle biçimlendirildi ve kazanıldı.

Her gelişme komploya, her olay senaryoya, her uygulama toplum mühendisliği uygulamasına dönüştürülünce, 12 Eylül askeri terörünün dehşeti altında tüm tarih önce çarpıtıldı, ardından unutturuldu, “*Hatırla Sevgili*” dizisi konusu haline getirildi. Ülkenin tarihi kadar dünya tarihi de bundan nasibini aldı.

Bugün yaşanan olaylarda açıkça görülebilen “medya” manipülasyonları, özellikle TMSF’nin denetimi altındaki “islami medya”nın manipülasyonları, üretilen sahte belge ve iddialar karşısında “solcu” küçük-burjuva aydınlarının içine düştükleri şaşkınlık, neyin nasıl yapılacağına ve yapılması gerektiğine ilişkin kargaşa, gelişen süreci tahlil edebilme yeteneklerinin tümüyle körleşmiş olması, “toplum mühendisliği”yle başlayan “insanların beyni”nin kazanılması sürecinin bir ürünüdür.

Önce “velevki siyasal simge olsa” diye Tayyip Erdoğan’ın sözleriyle başlayan “tür-

* İlginçtir ki, bu “elit”lerin en sevdikleri kitap ise, ortaçağ kiliselerinde bir cinayeti anlatan Agatha Christie türü cinayet romanı olan “*Gülün Adı*”dır.

ban krizi”, ardından Yargıtay Başsavcısı’nın AKP’yi kapatma davası açması ve nihayetinde İlhan Selçuk, Kemal Alemdaroğlu ve Doğu Perinçek’in gözaltına alınmasıyla gelişen “Ergenekon operasyonu”, herşeyin her an olabileceği bir ülkede beyinleri kazanılmış, çarpık kafa yapısına sahip küçük-burjuva “sol” aydınlarını şaşkına çevirdi.

Üniversitelerde türbanın serbest bırakılmasına ilişkin AKP-MHP “güç birliği”yle yapılan anayasa değişikliğiyle şeriat tehlikesinin daha da büyüdüğünü düşünen “sol” küçük-burjuvazi, “gençler”den umutlanarak “türban karşıtı” eylemlerin yükseleceği beklentisi içindeyken, Yargıtay Başsavcısının AKP’nin kapatılmasına ilişkin dava açmasıyla biraz daha yüreklendiler. “Biz kaç kişiyiz” diye Cumhuriyet mitinglerinde sayılarını sayanların bu yüksek beklentileri ve yüreklenmelerine “karşı hamle” gecikmedi. 21 Mart sabaha karşı İlhan Selçuk ve diğerleri gözaltına alındı.

AKP’nin “karşı hamlesi” karşısında “sol” küçük-burjuvazi birden duraksadı. Korkuya kapıldı. Tereddütler arttı, güven azaldı.

İlhan Selçuk’un sabaha karşı gözaltına alınmasının (“şık olmayan bir yöntemle”), AKP’nin kapatılması davasına karşı bir “rövanş” olduğu açık olmasına rağmen, tereddütler sürüp gitti.

Şimdi herkes “rövanş”ın “rövanşı”nın ne olacağı beklentisi içinde. Beklenti, AKP’nin kapatılması davasının olabilecek en kısa sürede Anayasa Mahkemesi’nde görülmesi ve olabilecek en “makul” bir biçimde sonuçlandırılmasından ibaret. Ancak hiç kimsenin “makul” olanın ne olduğunu bilmediği bir beklentidir bu.

“Orta yolcu”, “hem nalına, hem mihına” vuran ya da “ne şiş yansın, ne kebab” diyen “sol”culara göre “makul” olan, Tayyip Erdoğan-Abdullah Gül ikilisinin “gerginliği azaltmaya” yönelik bazı adımlar atması ve buna karşılık “laik”lerin “gerginliği” tırmandırmaktan uzak durmasıdır.

Bu “makul”cülere göre, Kürt sorunu ve PKK terörü karşısında “din” başlı başına bir güç olarak ortaya çıktığı için de, AKP’nin kapatılması yanlış bir politika olacaktır.*

Gelişen ve giderek devlet içinde kadrolaşan, Deniz Baykal’ın sözüyle “kendi derin devletini inşa eden” AKP karşısında “radikal” bir çözümün gerekliliğini kabul eden “laikler” ise, böylesi bir “makul” yolun hiçbir işe yaramayacağını, toplumun laiklik konusundaki duyarlılığını azaltarak şeriatçılardan amaçlarına ulaşmalarına hizmet edeceğini söyleyerek karşı çıkmaktadırlar. Bu kesime göre, AKP kayıtsız-şartsız kapatılmalıdır.

Her iki kesim arasında gidip-gelen, ama her durumda “orta yolcu”lar içinde yer alan bir başka kesime göre ise, yapılması gereken yeni bir “toplum mühendisliği”dir.

Bu yeni “toplum mühendisliği” taraftarları için ideal çözüm, AKP’nin kapatma davasıyla birlikte AKP içinde çözümlerin ortaya çıkartılması ve bu çözülen kesimlerin Abdüllatif Şener’in çevresinde “laik islamcı parti” içinde bir araya getirilmeleridir.

Dünya ekonomik bunalımı koşullarında TOBB aracılığıyla AKP çevresinde toplanmış olan Anadolu esnaf ve büyük tüccarının saf değiştirmesinin olanaklı olduğunu da gözetken bu “toplum mühendisleri”, bu ideal çözümün mümkün olduğu havasını yaymaktadırlar.

İster “makul”leri oynayan orta yolcular olsun, ister “ideal çözüm” öneren orta yolcular olsun, her durumda “ikna” edilmeye çalışılan, nasıl tanımlanırsa tanımlansın laikler, laikçiler, laik sol olmaktadır.

Tayyip Erdoğan’ın “öfke bir hitabet sanatıdır” sözlerinde ifadesini bulan “gerilim” politikası, İlhan Selçuk ve diğerlerinin sabaha karşı gözaltına alınmasıyla belirginleşen, “Erbakan pısrıklığı”nı göstermeyeceklerine ilişkin tutumları “makul” ve “ideal çözüm”ün kolayca gerçekleşmeyeceğini de göstermektedir.

Laikler, laiklik yanlısı insanlar ortada kalmışlardır.

Bir tarafta “gerilimi düşürmek” yönünde yapılan yoğun propagandalar, öte tarafta “öyle yaparsanız biz de böyle yaparız” türünden “rövanş” hamleleri, “merak etmeyin ordu var”a olan güvenlerin giderek sönmesi, “eşkıyanın bu gece ne yapacağı belli

* Can Dündar ortalık biraz sakinleşince yazdığı bir yazısında, AKP’nin kapatılması durumunda AKP’ye oy veren “üç milyon” Kürt seçmenin umutlarının kırılacağını, “seçimlerin bir göz boyamaca olduğunu dü-

şünüp Meclis’ten umudu keseceğini”, “adam yerine konulmadığını düşünüp hepten radikalleşeceğini” söyleyerek “meşru siyaset içinde seçenek üretmeyen sistem”i eleştirerek “devlet”i uyarmaktadır.

olmaz” ortamı, bir ileri, bir geri adımlar laik kesimleri yıpratmaya ve kararsızlaştırmaya başlamıştır.

“Geçmişte partiler kapatıldı da ne oldu”-ya ilişkin yapılan açıklamalar, yorumlar, kararsızlaşan, güvensizleşen laik kesimlerin kafalarını daha da karıştırmaktadır.

Ortadaki soru, “geçmişteki parti kapatmalar vb. uygulamalarla hiçbir sonuç alınmadığına göre, şeriat tehlikesi karşısında ne yapılmalıdır?” sorusudur.

Bu soru, aynı zamanda yapılması gerekenlerin **kimler tarafından** ve **nasıl yapılacağı** sorusunu beraberinde getirmektedir.

Açıktır ki, şeriat tehlikesinin uzun yıllar sürüp gitmesi ve şeriatçı örgütlenmenin, tarihatların dağıtılması gerekliliği, giderek **“radikal”** bir tutumu kaçınılmazlaştırmaktadır. Laik küçük-burjuvazi de bu gerçeği görmekte ve kabul etmektedir.

Sorun, tarihsel bir sorundur. Dolayısıyla çözümünü, tarihin değiştirilmesini gerektirir.

İşte laik ya da demokrat küçük-burjuvaların **“radikal”** bir tutumdan yana olan düşünceleri ile pasif pratikleri arasındaki çelişki de bu tarihsel dönüşümün ve değişimin kaçınılmazlığından türemektedir. Daha açık ifadeyle, laik ve demokrat küçük-burjuvazi (küçük-burjuvazinin sol kanadı) **devrim ile karşı-devrim arasına sıkışmıştır**.

Şüphesiz şeriatçılara karşı **“radikal”** bir tutum takınılması gerektiğini sözde kabul eden laik kesim, bu bağlamda bir **“devrim”**e de taraftardır. Ancak böylesine sınırlandırılmış, tarihsel dönüşümü sağlamaktan uzak ve devrimden daha çok **“reform”** niteliği taşıyan bir **“devrim”**in kimin tarafından ve hangi güçlerle yapılacağını da bilmemektedirler.

Son sınır ötesi hareketin Amerikan emperyalizminin talebiyle birden sona erdirilmesi ve ardından Büyükkanıt’ın Baykal’la girdiği polemikle, orduya olan güven büyük ölçüde sarsılmıştır. Hiçbir dönem kendi gücüne, halkın örgütlü gücüne güvenmeyen ve inanmayan küçük-burjuva aydınları (sol küçük-burjuvazi), orduya olan güvenlerinin sarsılmasıyla birlikte, **“başı kesilmiş tavuk”** gibi debelenip durmaktadır.

Açık bir gerçektir ki, **“yargı”** gücüyle AKP’nin kapatılması şeriat tehlikesini ortadan kaldırmayacaktır. Üstelik Anayasa Mahkemesi’nin AKP’nin kapatılmasına karar ver-

mesi halinde, bu kararın kimler tarafından ve nasıl uygulanacağı da belirsizdir. AKP yönetiminin, Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının kapatma kararı karşısında TBMM’de başlatacakları bir **“turuncu devrimi”** direnişi tüm beklentileri altüst edebilecek sonuçlar da doğurabilecektir. Dolayısıyla **“yargı”** gücüyle şeriatçılığa karşı yapılacak her hamle, beraberinde AKP’nin devlet içindeki kadrolarını ve **“derin devlet”**ini tasfiye etmeye **“muktedir”** bir başka gücün, silahlı bir gücün varlığını öngerektirir. Bu güç de, bugünün koşullarında TSK’dan başka bir güç olarak mevcut değildir.

Daha da önemlisi, %47 oy gücüne sahip, bu gücü sürekli varedecek ekonomik kaynakları bulunan şeriatçıların sadece devlet kurumlarından tasfiyesi kısa vadeli bir çözüm olmaktan öteye geçmemektedir. Doğal ve kaçınılmaz olarak şeriatçılığın tehlike olmaktan çıkartılması, tümüyle etkisizleştirilmesi ve tasfiyesi, aynı zamanda onların **ekonomik kaynaklarının yok edilmesini** gerektirir. Bu yapılmadığı sürece, alınan siyasal önlemler, bir süre sonra şeriatçıların yeniden ve aynı güçle ortaya çıkmalarna yol açar.

Bugün AKP’nin **“çekirdek”** kadrolarını üreten ve kitle desteğini kuran sınıfsal temel, tefeci-tüccar sermayesidir. Klasik anlamda feodal dönemin tefeci-tüccar sermayesi olmayıp, yukardan aşağıya geliştirilen kapitalizme eklenmiş bir sermaye grubu olduğundan, ekonomik ilişkiler alanında karmaşık ticari ve mali ilişkiler ağının bir parçası durumundadır.

Örneğin 1974 yılından itibaren Erbakan çizgisindeki partilerin (ve aynı zamanda yer yer aynı sınıfsal temele dayanan MHP’nin) destekçisi ve koruyucusu durumunda olan Sabancılar, Anadolu tefeci-tüccar sermayesi aracılığıyla kendi mallarının dağıtımını yapmaktadırlar. Öte yandan Sabancıların tarıma dayalı sanayi kuruluşları da, aynı biçimde büyük toprak sahipleriyle olan ittifakın temelini oluşturmaktadır.

Şeriatçı kesimlerin ekonomik güçlerinin kınlanması, aynı zamanda Sabancıların ekonomik ilişkilerinin bozulması anlamına geleceği için, şeriatçılara yönelik siyasal ve ekonomik önlemler açıkça Sabancılar karşı alınacak önlemlerle bütünleştirilmek zorundadır.

“İslami sermaye”nin çeşitli düzeylerde

Kürt toprak ağaları, aşiret reisleri ve tüccarlarıyla geliştirmiş oldukları ticari ilişkiler de, şeriatçıların ekonomik kaynaklarını bertaraf etmeye yönelik hareketin hedefi olmaktadır. (Bu konuda AKP'nin sözcüsü Dengir Mir Fırat, Mersin'de ikamet eden "mercimek kralı" Mahmut Aslan ve "mikro kredi"nin Türkiye ayağının yöneticisi, eski AKP Diyarbakır milletvekili Prof. Dr. Aziz Akgül örnek gösterilebilir.)

Tüm bu iç ekonomik ilişkilerin yanında ve belirleyicisi durumunda olan "global" ilişkiler, "sıcak para", dış borç faizlerinin ödenmesi (cari açık) ve emperyalist ülkelerin ithal mallarının pazarlama ağı (Anadolu küçük ve orta tüccar kesimi), kaçınılmaz olarak şeriatçılığa karşı ekonomik önlemler dizisini uluslararasılaştırmaktadır.

Böylesine bütünsel, siyasal ve ekonomik boyutlarıyla şeriatçılığa karşı yürütülecek mücadelenin küçük-burjuva "sol"culuğu açısından ulaşabildiği en geniş kapsamlı "radikal" tutum, 1960'ların *Yön-Devrim* çizgisi ve Doğan Avcıoğlu'nun "devrimci-milliyetçi" küçük-burjuva radikalizmi olmuştur.

Ve bilineceği gibi ("medya"da yazılanların aksine), bu radikal tutum, 12 Mart muhtırasıyla tarih sahnesinden kaybolmuştur. 12 Mart döneminde yapılan tasfiyelerle "devrimci-milliyetçi"lerin ordu ve devlet içindeki güçleri kınılmış ve 12 Eylül'le birlikte tümüyle tasfiye edilmişlerdir. Bugün sadece "medya"da yer alan yalan-yanlış haber ve yorumlarla "var"dırlar.

Zamanın Genelkurmay başkanı tarafından "gerekirse yüz yıl sürecek" denilen 28 Şubat "post-modern darbe"nin iki yılda etkisizleşmesinin nedeni de şeriatçılığa karşı siyasal ve ekonomik radikal uygulamaların yapılamamış olmasıdır. Doğan Avcıoğlu'nun *Devrim* gazetesinin alt başlığındaki ifadesiyle, "idare-i maslahatçılar esaslı devrim yapamazlar"ın gerçekliğidir bu.

Bunca zamandır söyledik ve söylüyoruz: Şeriatçılığa karşı mücadele, onların siyasal uzantılarının etkisizleştirilmesi ya da siyasal partilerinin kapatılmasıyla sınırlandırılmaz. Şeriatçılık, devletin ve toplumun şeriat kurallarına göre yönetilmesi ve şekillendirilmesidir. Bu da, devlet aygıtının şeriatçılıkta kendi sınıfsal çıkarlarının tam ve sürekli gerçekleşeceğini düşünen sınıfların özlemi olmaktan çok, amacıdır. Bu sınıflar varlıklarını sürdürdükleri sürece, bu amaç da her za-

man varlığını sürdürecektir ve buna yönelik örgütlenmeler (gizli ya da açık) varolmaya devam edecektir.

Kapitalizmin kendi iç dinamiği ile geliştiği koşullarda, sınıfsal çıkarlarını dini dogmalarla koruma ve sürdürmeyi amaçlayan feodal sınıflar tarihsel süreç içinde (kanlı ya da İngiltere'de olduğu gibi kansız) tasfiye edildikleri için, "teokratik yönetim tehlikesi" (ki mevcut olan bir güçtür) kapitalizmin feodalizme karşı mücadele sürecinde ortadan kalkar. Ancak kapitalizmin iç dinamiklerle gelişmediği, yukardan aşağıya, emperyalizmin çıkarlarına göre geliştirildiği ülkemizde, feodal sınıflar, aynı zamanda emperyalizmin ilk yerli işbirlikçisi sınıflar olmuştur. İç dinamiklerle gelişen bir kapitalizm tarafından tasfiye edilmeyen, tersine dış dinamik (emperyalizm) tarafından "temel müttefik" olarak kabul edilmiş feodal sınıflar, bizatihi oligarşi tarafından korunmuş ve oligarşik yönetim tarafından desteklenmiştir.

Zaman zaman, 27 Mayıs ve 12 Mart döneminde bu feodal sınıflara, feodal kalıntılarına karşı oligarşinin tasfiye girişimleri olmuşsa da, bu girişimler başanya ulaşmamış ve bu feodal sınıflarla ittifak sürdürülmüştür.

12 Mart döneminin ünlü sözüyle, "*sosyal uyanış ekonomik gelişmeyi aştığı*" aşamada, feodal ideolojiler (din) bizatihi oligarşik yönetim tarafından korunmuş ve yaygınlaştırılmıştır. Birbiri ardına kurulan imam-hatip okulları, kuran kursları, tarikat örgütlenmelerinin önünün açılması, tümüyle "sosyal uyanış"ı engellemeyi amaçlamıştır. Amerikan emperyalizminin 1980'lerde Sovyetler Birliği'ne karşı geliştirdiği "yeşil kuşak projesi" de, "müslüman ülkeler"de dinin karşı-devrimci bir güç olarak örgütlenmesini beraberinde getirmiştir. 12 Eylül döneminde "Rabıta" ilişkileri, Faisal Finans, El Baraka Türk gibi "vahabi" finans kuruluşlarının faaliyetlerine izin verilmesi de aynı temele dayanmıştır.

Ve bugün, kendisini "solcu" gibi gösteren, şeriat tehlikesi karşısında "orta yolcu" pek çok yazar ve çizerin, PKK'ye karşı AKP'nin "tek güç" olduğu yönündeki yorumları benzer bir "yeşil kuşak projesi" düşüncesinden türemektedir.

Böylece şeriat tehlikesi, aynı zamanda Kürt ulusal sorunuyla birleşmekte ve bütünleşmektedir.

Açıktır ki, ekonomik, siyasal, toplumsal ve ulusal sorunlarla iç içe geçmiş bir şeriat tehlikesi karşısında kısmi, parçasal önlemlerle mücadele etmek, tehlikeyi bertaraf etmekten çok geçiştirmekten başka bir sonuç vermeyecektir.

Son “sınır ötesi harekât”ta görüldüğü gibi, TSK, sözcüğün tüm anlamlarıyla Amerikan emperyalizmine bağlı ve onun emir-komutası altındadır. En “radikal” TSK “mensupları” bile, böylesine büyük iç ve dış borçların bulunduğu, ekonomik krizin her an çıkabileceği bir ülkede “askeri darbe”nin yapılamayacağını kabul etmektedirler. Bu yüzden, Amerikan emperyalizminin “icazeti” ve onayı olmaksızın AKP’nin devrilmesine yönelik bir girişimin yapılamayacağı genel hüküm niteliğindedir.

AKP, günümüzün ekonomik koşullarında, Amerikan emperyalizmi için, kendi çıkarlarının bir engeli olarak görülmediği, tersine ithalata dayalı ekonomik ilişkiler içinde AKP’nin destekçisi Anadolu tefeci-tüccar sermayesine ihtiyacı olduğu “kanısı” mevcut ise, Amerikan emperyalizminin AKP’ye karşı TSK’nin harekete geçmesine “icazet” vermeyeceği baştan kabul edilmiş demektir.

“Merak etmeyin ordu yok” olunca, şeriatçılara karşı radikal bir tutum alınmasını düşünenler kaçınılmaz olarak Amerikan karşıtı bir konuma düşecekleri gibi, AKP’nin “meşruiyeti” karşısında “gayı-meşru”, yani yasadışı olmak durumundadırlar. Bugün “Ergenekon operasyonu”, bu yasadışılaşmış düşünce sahiplerinin tasfiye edilmesinin bir aracı haline gelmiştir.

Yine de küçük-burjuvazinin “sol” kanda, tüm bu gelişmelere ve ilişkilere rağmen, filisten kafa yapısıyla “bütün ümitlerini kaybetmiyorlar”. Solda yaygınlaştırılmış söylemlerle “umudu büyütme” adına “ordu”ya olan güvenlerini ayakta tutmaya çabalyorlar.

Gerçek tarihseldir.

Şeriatçılık, ülkenin çarpık kapitalizminin bir ürünü olarak varolan ve varedilen bir “tehdit”tir; bağımsız ve demokratik bir ülke istemine karşı bir “karşı-devrimci güç” olarak varedilmektedir. Varedenler, devletin asli sahibi olan oligarşi ve onun dayanağı emperyalizmdir.

Ne kadar “ajitatif”, ne kadar “slogan”sal, “manileşmiş” bir söz olarak kabul edilirse edilsin, ne kadar “ezber” olarak ilan edilirse edilsin, tek tarihsel gerçek budur.

Şeriatçılığa karşı mücadele, ülkenin bağımsız ve demokratik bir ülke olma mücadelesidir. Bu topyekün bir mücadeledir, ekonomik altyapıdan siyasal üstyapıya topyekün bir değişim ve dönüşüm mücadelesidir.

Şeriatçıların ekonomik ve siyasal gücünü bertaraf etmeyen hiçbir siyasal eylem, şeriat tehlikesini ortadan kaldırmaya muktedir değildir.

Şu unutulmamalıdır, eğer şeriatçılar bugünkü siyasal ve yasal düzen tarafından “meşru” kabul edilmişse, bunun karşısındaki her eylem ve düşünce “gayı-meşru”dur. Dolayısıyla günümüz koşullarında şeriatçılığa karşı mücadele, mevcut düzenin, oligarşik düzenin “gayı-meşru”, yani yasadışı ilan ettiği bir mücadeleye dönüşmüştür. Bu yasadışı mücadele, düzenin yasaları tarafından (eski TCK’nın 168. maddesi, yeni TCK’nın 312-314.ve 220. maddeleri) “silahlı örgüt” ya da “suç örgütü” olarak cezalandırılmak durumundadır.

Küçük-burjuvazinin “sol”cuları için seçenekler bellidir: Ya şeriatçılığa karşı “gayı meşru”, yasadışı mücadeleyi devrimci bir program ve devrimci ilkelerle yürüten devrimci örgüt saflarında yürüteceklerdir, ya da “suç örgütü”nden ve oligarşinin hizmetindeki “ordu”dan medet umacaklardır.

Hasım, Husumet, Kin, Nefret ve Düşmanlık

Yargıtay Başsavcısının AKP'nin kapatılmasına ilişkin dava açmasına "ilk tepki"yi veren "müslüman solcu" Ertuğrul Günay'ın "en üst makamlara sızmışlar" sözüyle başlayan "Ergenekon" operasyonu, 21 Mart sabaha karşı "darbecilikten sabıkalı" İlhan Selçuk ve Doğu Perinçek'in gözaltına alınmasıyla birlikte ülkenin gündeminin ilk sırasına oturdu.

Tayyip Erdoğan ve mehteran takımı AKP'nin kapatılma davasını kendilerine yönelik "savaş ilanı" olarak gördüğünü ve gözaltılarla "savaşa savaş"la karşılık vereceğini gösterirken, İlhan Selçuk ve Doğu Perinçek'e karşı her türlü husumet, hasmane tutum alenen ortaya konuldu.

Bu hasmane tutumun dayanaklarını, "liberal" Cüneyt Ülsever şöyle açıklıyordu:

"İlhan Selçuk, kendisi 12 Mart'ın darbesini yemiş bir kişi olmasına rağmen, ezelden beri **darbelerden** medet uman bir kişidir.

Kemal Alemdaroğlu, 28 Şubat ve sonrası tutumuyla cumhuriyeti kurtarma uğruna demokrasiye ara verilebileceği düşüncesini ısrarla savunmaktadır.

Doğu Perinçek sürekli **desise** üreten, çıkarı uğruna her türlü **yöne** dönen, yoldaşlarını kolaylıkla ortada bırakan, her dönem birileri tarafından **kullanılan** bir kişiliktir.

Üçünün de darbe yapmaya yeltenecek kişilerle işbirliği yapma ihtimali

li vardır."*

T. Özal'ın desteğiyle Cumhuriyet gazetesini "neo-liberalizmin yayın organı" haline getirmek için varını yoğunu ortaya koyan, ama Cumhuriyet çalışanlarının ve okurlarının direnişiyle Cumhuriyet'ten kapı dışarı edilen, bu yüzden "müzmin" bir Cumhuriyet gazetesi hasmı olan Hasan Cemal aynı hasmane tutumu şöyle ifade ediyordu:

"Doğan Avcıoğlu'yla İlhan Selçuk vardı, İlhami Soysal'la Uğur Mumcu vardı, Cemal Madanoğlu Paşa'yla birlikte daha nice general ve asker kişi vardı.

O tarihlerde 'darbe'nin peşindeydik. Özellikle Ankara'da askerle 'organize işler'in içindeydik.

Bize çalışan bazı devrimci gençler sağda solda bomba patlatarak asker için darbe ortamı oluşturuyordu. 'Ordu-gençlik el ele, milli cephe!' mitingleri düzenleniyordu.

Bir keresinde, bir arkadaşı tarafından kazayla öldürülen devrimci bir genci, 'Ülkücüler vurdu!' diyerek neredeyse bütün Ankara ayağa kaldırılmış, büyük bir gösteri yapılmıştı.

Başbakan Demirel'le hükümetini ve 'faşizm'i protesto ederek Ankara'da Tandoğan Meydanı'na yürüyenler, aslında neye alet olarak yürüdüklerini bilmiyorlardı tabii...

Herşey darbe içindi!

Herşey, 'cahil halk'ın oylarıyla seçim sandığından çıkan işbirlikçi, yobaz, gerici düzene son vermek içindi.

* Cüneyt Ülsever, *Hürriyet*, 25 Mart 2008.

Herşey, cici demokrasi diye yerin dibine batırdığımız çok partili demokrasinin çarına ot tıkmak içindi.

Ama olmadı.

9 Mart değil 12 Mart kazandı!***

Aynı hasmane ve basmakalıp sözlerle Derya Sazak şöyle yazıyordu:

“12 Mart’ta ‘sol’ darbe beklentisinde olan sadece Aydınlıklar değildi, asıl Mihri Belli ve Doğan Avcıoğlu’nun düşünsel önderliğindeki Milli Demokratik Devrimciler (MDD) ‘asker-sivil-aydın’ ittifakıyla Türkiye’deki Amerikancı-burjuva düzeninin yıkılacağına inanmışlardı. Oysa darbeciler ‘sol gösterip sağ vurunca’ Kemalizmin en ateşli savunucuları, İlhan Selçuk Ziverbey Köşkü’nde işkenceye uğradı; Mümtaz Soysal, Uğur Mumcu ve yüzlerce aydın Mamak Cezaevi’ne gönderildiler!”**

Hüküm verilmişti.

İlhan Selçuk ve Doğu Perinçek “sabıkalı ve müzmin sol darbeci”lerdi. JİTEM kurucusu olarak bilinen Veli Küçük’ün “yönetiminde” “Ergenekon çetesi” de, “sağda solda bomba patlatarak darbe ortamı oluşturma”yı amaçlayan bir oluşumdur. Dolayısıyla “müzmin sol darbeciler” ile “Ergenekon çetesi”nin işbirliği yapmasında şaşılacak bir yan yoktu.

Hem zaten böyle bir “darbeciler arası işbirliği”ni “*Hatırla Sevgili*” dizisi de, “*Kurtlar Vadisi*” de bolcasından ve çokcasından işlememiş miydi? Öyle ise, hüküm tartışılmayacak bir “gerçek”ti.

Cumhuriyet mitingleriyle umutlanan, 22 Temmuz seçimleriyle “kişisel bozgun” havasına kapılan, “merak etmeyin ordu var”la teselli olmaya alışkın “laik” ve “ulusalçı” kesim açısından da, hüküm fazlaca yanlış görülmedi.

Artık “hüküm” verildiğine ve kesinleştiğine göre, herkes eteğindeki taşları dökebilir, hasımlıklarını alenen ifade edebilir, “sanık mahkemece kesinleşmiş hüküm olmadığı sürece masumdur”un defteri dürülebilir ve hatta mahkeme kararı bugünden yazılabilir.

İşin içinde Veli Küçük gibi işkenceci, Jİ-

TEM kurucusu; Doğu Perinçek gibi oportünist, makyevelist kişiler olunca, “Ergenekon operasyonu”na karşı tepkiler, sadece “83 yaşındaki” İlhan Selçuk’un sabaha karşı “şık olmayan bir yöntemle” gözaltına alınmasına karşı çıkmadan ibaret kaldı.

Solda yer alan hiç kimse Veli Küçük’ü “savunma”yı aklına bile getirmeyeceği gibi, herkes Doğu Perinçek’in de “savunulabilecek” bir tarafı olmadığı çok iyi bilir. Dolayısıyla “Ergenekon” operasyonu, “laik” ve “ulusalçı” kesimin en zayıf halkasına yöneltilmiştir.

Ama hasımlık hasımlıktır, husumet husumettir.

Doğu Perinçek’in “şahsında” tüm geçmişe, devrimci mücadeleye duyulan her türlü husumet ortalığa döküldü.

Solun müzmin hasmı Hasan Cemal’in sözlerinde ifadesini bulduğu gibi, geçmiş, popüler ifadesiyle “68 kuşağı”, darbecilere hizmet eden “kandırılmış gençler”e dönüştürüldü.

Hasan Cemal’in “bize çalışan bazı devrimci gençler sağda solda bomba patlatarak askeri darbe ortamı oluşturunca” dediği olaylar “dizi konusu” olmuşken, gerçeğin ne olduğunu söyleme cesareti gösteren pek kimse çıkmadı. En “kabadayı” olanlar, en hızlı “68’li”ler ise, 9 Mart “sol cunta” anılarını yazmaktan öteye geçmediler. Bir kez hüküm verilmişti.

“68 kuşağı”nın temsilcisi olmakla övünen *Evrensel* gazetesi bile hükmü kolayca onayladı: “Basındaki yazı ve yorumları okuduğunuzda, yeni bir 9 Mart Olayı yaşandığını anlıyorsunuz. Yine, birileri cuntacıları satı anlattılar.”***

Oysa ne tarih sadece 9 Mart “sol cunta” girişiminden ibaretti, ne de “Ankara kulisi”nin “sol cunta” dedikodularından.

Gerek 12 Mart öncesinde, gerek günümüzde tüm hükümlerin ve “belge”lerin verildiği ve üretildiği yer Ankara’dır. Gazetecilerin, politikacıların, her çeşitten sol parti ve yayın organlarının sabah akşam dinledikleri, izledikleri “kulis haberleri”nin merkezi her zaman Ankara olmuştur.

Üst düzey bürokratlar, bürokrat çocukları, üst düzey ordu mensupları ve bunların çocukları, her zaman Ankara “kulis”lerinde dolaşan haberlerin kaynağı olmuşlardır. Ve

* Hasan Cemal, *Milliyet*, 24 Mart 2008.

** Derya Sazak, *Milliyet*, 24 Mart 2008.

*** Kamil Tekin Sürek, *Evrensel*, 25 Mart 2006.

Ankara, her zaman 28. Zırhlı Tugay'ın ve 4. Kolordu'nun gölgesi altında yaşayan, tankların ne zaman harekete geçeceğini büyük merakla bekleyenlerin merkezidir. Kulağı kesik gazeteciler haberleri "eşzamanlı" kulislere yayarlar. Haberler genç gazeteciler ve stajyerler tarafından her yana dağıtılır. Kimisi genelkurmayın ışıklarının yanıp yanmadığını kontrol ederken, kimileri başbakanlık-taki toplantıya kimlerin katıldığını izleyerek haberlerin sonuçlarını kestirmeye çalışır.

Sağda ya da solda politika yapan herkes bu haberlere kulak verir. Her haber "ciddiye alınması gereken" bir "yan" içerdiğinden, haberler üzerinden yorumlar yapılır, gerçekleşme olasılığına göre neyin ne olacağı konuşulur, tartışılır.

Ortalık biraz karışınca İstanbul'da "muhkim" gazeteciler Ankara'ya hücum ederler. "Ankara'nın nabzını tutmak" adına ortalıkta neyin döndüğünü bizzat öğrenmeye çalışırlar.

27 Mayıs'ın "alttan darbe"sini, Talat Aydemir'in "nakıs darbe teşebbüsünü", 9 Mart "sol cunta" hazırlıklarını, 12 Mart muhtırasını, 12 Eylül darbesini ve nihayetinde 28 Şubat "post-modern darbesi"ni yaşamış bir ülkede, herkesin merakla beklediği ve izlediği tek şeyin "darbe" olması da şaşırtıcı değildir.

İster istemez Ankara "kulislerine bomba gibi düşen" "darbe" haberleriyle herkes ilgilenir. Herkes bu haberlerin gerçekliğini öğrenmeye çalışırken, diğer yandan ne anlama geldiğini, ne olacağını ve bunlar karşısında ne yapılabileceğini düşünmeye, konuşmaya, tartışmaya başlar. Herhangi bir ekonomi yazanının bir ekonomik veriden yola çıkarak ekonominin geleceğine dönük yaptığı yorumlardan farksız bir durumdur bu. Bu yüzden, Ankara "kulis"lerine düşen her "darbe" haberinin her kesimce yorumlanmasının garip bir tarafı yoktur.

Eğer kişi bir siyasal hareketin mensubu ise, siyasal bir düşünce sahibiyse, kaçınılmaz olarak "darbe" söylentilerini ciddiye almak, "darbe" karşısında nasıl bir tutum takınılacağını bilmek durumundadır.

İşte böylesi bir Ankara ortamında 9 Mart "sol cunta" girişimi, aylar ve hatta yıllar öncesinden bilinen ve beklenen bir durumdan ibarettir. 12 Eylül askeri darbesinin bile olacağını "aylar öncesinden biliyorduk" denilen bir ülkede 9 Mart "sol cunta" girişiminin

önceden bilinmesinde şaşırtıcı hiçbir yan yoktur.*

Ve yine şaşırtıcı bir yan yoktur ki, "darbe" haberleri karşısında "ne yapmalı" sorusu sorulmasın ve buna ilişkin politikalar oluşturulmaya çalışılmasın.

Bugüne geldiğimizde, "Ergenekon operasyonu" adı altında "sabıkalı cuntacı" İlhan Selçuk ve "Ordu-geçlik elele, Milli Cephe'ye" yandaşı Doğu Perinçek'in gözaltına alınmasıyla devrimciler ve sol, bir bütün olarak "cuntanın hizmetkari" olarak ilan edilebilirdi.

Şüphesiz solda, devrimci solda "sol cunta"dan haberdar olanlar, "sol cunta"nın gerçekleşmesiyle demokratik devrimin önünün açılacağı beklentisi içinde olanlar elbette olmuştur. Mahir Çayan yoldaş *Kesintisiz Devrim II-III*'de bunu şöyle ifade eder:

"Mesela, ülkemizdeki (x) grubu, siyasi gerçekleri açıklayan bir yayın organı etrafında toplanıp fabrika, vs. yerlerde üslenmeye çalışarak, ekonomik ve demokratik kitle hareketlerinin içine girerek, buradan hareketle kitleleri devrim saflarına çekmeye çalışırlarken, yani bu tip mücadele biçimini temel alırlarken, öte yandan örgütlenmelerine para sağlamak amacı ile bir-iki soygun yapmışlar ve bir-iki sabotaj ve suikast teşebbüsünde bulunmuşlardır. (Ancak yapılan bu silahlı eylemler, silahlı propagandada değildir.)

Ve bu çalışma tarzı içinde olan (x) grubu bütün ümitlerini devrimci-milliyetçi bir cuntaya bağlamıştı. Çünkü bu cunta, 27 Mayıs Anayasasını fiilen işler hale getirecek, 141-142'yi kaldıracak ve temel olarak aldıkları mücadele biçimine uygun bir ortam yaratacaktı."

Hasan Cemal'in "biza çalışan bazı devrimci gençler" diye ifade ettiği de, bu (x) grubunun gerçekleştirdiği eylemlerden ibarettir.

1970 Haziran'ında Mahir Çayan yoldaş şöyle yazar:

* "Bir askeri darbe kararı alındığı 12 Eylül'den aylar önce biliniyordu." (Oğuzhan Müftüoğlu, "Sol mu dediniz?", *Birgün*, 30 Aralık 2004.) Benzer açıklamalar MHP yöneticileri tarafından da defalarca yapılmıştır.

“Gençler, güc birliği bozuncularına olduğu gibi, gençliğin eylemine *anarşizmi ve terörcülüğü* sokmak isteyenlerle de mücadele ediyorlar. *Gençlik eylemini; 27 Mayıs Anayasasının meşruiyet sınırları dışına taşımak isteyen küçük-burjuva anarşistleri karşısında, gençler uyanık devrimciler (!!?)* olarak hareket ediyorlar. Polisten gelen bombalı tertiplere, suikast tekliflerine yüz vermiyorlar.’ (Doğu Perinçek: Aydınlık, Sayı: 7, s: 21, italikler bize ait - M.Ç.)

Bu, Behice Boran’ın icazetli sosyalizminin bir değişik ifade tarzıdır. Bu anlayışa göre, 27 Mayıs Anayasasının meşruiyet sınırları dışındaki hareketler, 1) ya terörist, anarşist hareketlerdir, 2) ya da polis provokasyonlarıdır. Ankara’da Tuslog’u ve Amerikan Haberler Merkezini, İstanbul’da Pan Amerikan’ı basıp, tahrip edenler acaba anarşistler miydi, yoksa ajanlar mıydı?

Ne dersiniz, meşruiyet sınırları içinde sosyalistçilik oynamaya kalkan küçük-burjuva entellektüel bozuntuları?!”*

Görüldüğü gibi, ortada somut bir “sol cunta” hazırlıkları mevcut değilken bile, devrimcilerin gerçekleştirdiği silahlı eylemler, “sosyalist devrim” yandaşı ve “cuntayla hiçbir bağlantısı olmamış tek masum kesim” olarak ilan edilen TİP ve “Ergenekon çetesi” üyesi olmasından kimsenin “şüphe” duymadığı Doğu Perinçek tarafından “provokasyon” olarak ilan edilebilmiştir.

Bugün eğer Deniz Gezmişler, THKO (ve belli belirsiz, açıkça söylenmeden THKP-C de buna dahil edilmeye çalışılır), açıkça “sol cunta” için “darbe ortamı oluşturmak” amacıyla harekete geçtiklerinden söz edilebiliniyorsa, bu suçlamalar için her fırsat kullanılıyorsa, açıktır ki devrimci mücadeleye karşı “kan davası” güdenler vardır.

Bu, açıktan açığa devrimci mücadeleye karşı düşmanlıktır. Burjuvazinin proletaryaya karşı sınıf kininin küçük-burjuvazi tarafından dile getirilmesidir.

Sorun, “Ergenekon çetesi” sorunu ya da AKP’nin kapatılması davasına karşı “misilleme” sorunu değildir. “Ulusalci”ların “çürük elmaları”ndan yola çıkarak, topyekün laik küçük-burjuvaziye yönelik basit bir “gözdağı” da değildir. Mevcut düzene ve bu düzenin iktidarına karşı her türlü siyasal hareketin yasadışı ilan edilmesi ve devrimci mücadelenin “cunta” şaibesiyle gayri meşru gösterilmeye çalışılmasıdır.

Devrimci mücadeleye kini olanlar, burjuvazinin sınıf kininin temsilcileri, her fırsatı ve olayı kullanarak devrimci mücadeleyi karalamaya çalışmaktadır. Onlar, burjuvazi ve onun yandaşı küçük-burjuvalar, düşmanlarının kim olduğunu çok iyi bilmektedirler. Ve “düşman” gördükleri devrimcileri yok edebilmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaktan çekinmezler.

Laik kesim, laik küçük-burjuvazi, “merak etmeyin ordu var”dan umutlarını kestikçe, büyük ölçüde pasifize olacakları, küçük bir bölümü de olsa tek yolun devrim olduğu düşüncesine yönelecekleri açıktır. Onlar, düzenin düşmanı olarak görülmektedirler. Düzenin tüm güçleri ve yandaşları, silahlı kuvvetlerinden şeriatçılara kadar her kesim düşmana karşı mevziye girmişlerdir. Savaş, devrimci mücadeleye karşı savaştır. Bu yüzden 1971’in devrimcilerinin “hayaleti” bile onları korkutmaktadır.

Bugün devrimci mücadelenin zayıf ve güçsüz oluşu, karşı tarafın sınıf kinini ortadan kaldırmamış, düşmanlığını değiştirmemiştir.

Eski deyişle “mesele”, “Ergenekon” meselesi, İlhan Selçuk’un “cuntacı geçmişi”, devrimcileri açıkça ihbar eden Doğu Perinçek’in ipsiz-sapsız politikası değildir. Egemen sınıfların “meselesi”, korkusu ve düşmanlığı devrimcilerdir, devrimci mücadeleyedir. Bu nedenle de, “Ergenekon çetesi” gibi “çürük elma”lardan yola çıkarak sol kitle sindirilmeye, korkutulmaya çalışılmakta ve devrimci örgütlere yönelmeleri engellenmeye çabalanmaktadır.

“Ergenekon operasyonu” çevresinde yapılan tüm “medya” yayınlarının tek hedefi budur.

* Mahir Çayan, *Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine*, Haziran 1970.

Şeriatçı Manipülasyon ya da Düşmanlık Nasıl Yapılır?

“**Manipülasyon**, yani güdüleme, belli konularda istenilen bir yönelimin ortaya çıkması amacıyla belli olgunun bir bölümünün ya da olgular dizisinin seçilerek ve kurgulanarak kamuoyuna sunulmasıdır.

Kimilerinin “bilgi kirlenmesi” olarak tanımladıkları **dezenformasyon** ise, bellikonulardaki olağan bilgi akışını değiştirmek amacıyla, kurgulanmış gerçeğdışı bilgilerin kamuoyuna sunulmasıdır.

Manipülasyon belirlenmiş bir amacın gerçekleşmesi yönünde hareket ederken, dezenformasyon bu amacın gerçekleşmesini engelleyen gerçeklerin, bilgilerin çarpıtılması, değiştirilmesi ve “yalanlanması” yönünde hareket eder. Bu nedenle manipülasyonun olduğu yerde dezenformasyon da vardır.

...
1950 yılında DP'nin iktidara gelmesiyle birlikte doğrudan hükümete bağlı 'polis istihbarat teşkilatı' yapılanması zaman zaman 'devlet içinde' çekişmelere ve çatışmalara sahne olmuştur. Demirel'in, MİT'in kendilerine bilgi aktarmadığı, bu nedenle askeridarbe hazırlıklarını öğrenemediklerine ilişkin açıklamasından sonra, T. Özal tarafından yeniden canlandırılan hükümete bağlı 'istihbarat' faaliyetleri, zamanın Genelkurmay başkanı Necdet Üruğ hakkında hazırlanan 'MİT raporu' ile en üst seviyesine çıkmıştır. Daha sonraki yıllarda 'Emniyet istihbarat dairesi', 'polis özel hareket timleri'yle birlikte MİT'ten bağımsız 'istihbarat' örgütlenmesine ağırlık vermiştir. Bu gelişmenin ürünü ise, ünlü 'kaset savaşları' olmuştur.

'Susurluk çetesi'nin Özal döneminde kurulmuş olan '**polis istihbarat teşkilatı**'nın eski mensupları olduklarını ise hiç kimse anımsamamıştır. Ve yine “medya”nın anımsamadığı bir başka gerçek ise, bu 'polis istihbarat teşkilatı'nın Özal ve Çiller dönemlerinde yürüttüğü dezenformasyon operasyonlarıdır.

...
Günlerce 'belli bir merkezden' 'çete', 'örgüt' haberleri 'medya'ya 'servis' yapılırken, bir tek 'medya' mensubu çıkıp, bu ülkenin 'Milli İstihbarat Teşkilatı'nın (MİT) ne iş yaptığını bile sormamıştır.

Oysa bu ülkede yaşayan hemen herkes, bu 'istihbarat teşkilatları'nın 'komünistlerin nefes almasını bile' izlemekle böbürlendiğini çok iyi bilirken, ortaya çıkan 'sessizliği' 'medya'nın hiç garipsemiş görünmemesi şaşırtıcı olmuştur.

...
Bugün, 'emniyet istihbarat dairesi'nin, Danıştay saldırısı sonrasında ortaya çıkan dezenformasyon faaliyetlerinde 'islamcı medya'ya 'haber servisi' yaptığından kimse nin şüphesi yoktur.”

(*Kurtuluş Cephesi*, "Danıştay saldırısı Sonrasında Şeriatçı Manipülasyon ve Dezenformasyon", Sayı: 91, Mayıs-Haziran 2006.)

13 Mart 2008

17 milyar dolarlık Carlyle Capital iflasını bekliyor

16.6 milyar dolarlık kredi borcunu finanse edemediği gerekçesiyle global piyasaları altüst eden dünyanın en büyük yatırım fonlarından Carlyle Group'a bağlı Carlyle Capital iflas edebileceğini açıkladı.

Borsa yüzde 4.13 değer kaybetti, dolar 1.24 YTL oldu.

13 Mart böyle geçti.

14 Mart Cuma akşamı, borsa kapanana kadar, Yargıtay Başsavcısı'nın AKP'yi kapatma da-

vası açtığını açıkladığı ana kadar herşey "güllük gülüstanlık"tı. Ülkenin gündeminde neredeyse hiçbir şey yoktu. Sosyal Güvenlik sisteminde yapılmak istenen değişikliğe karşı işçi sendikalarının Cumartesi günü iki saat iş bırakma eylemi yapacakları haberleri de "medya"da fazlaca ilgi uyandırmamıştı.

Dünyada hiçbir şey olmamış gibiydi. Borsalar bir inip, bir çıkıyordu. ABD'deki mortgage krizi de öyle "abartılacak" bir şey sayılmazdı. Zaten ABD'de kriz olsa bile, Türkiye ekonomisi "taş gibi" olduğundan bundan fazlaca da etkilenmezdi.

Böylesi bir rahatlık içinde "medya"nın 14 Mart günlü manşetleri herkesin kendi "meşrebine" uygun atılmıştı.

Gündüz saatinde, borsa diliyle "sabah seansı"nın sonuna doğru Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz, "Merkez Bankaları, bugüne kadar ortaya çıkan sorunu çözebilmek için piyasaya likidite verdiler. Şu ana kadar yaşadığımız sorun likidite sorunuydu, fakat bundan sonra artık iş, iflas sorununa doğru gitmek üzere" açıklaması yaptı.

Dünya piyasalarından ABD'nin beşinci büyük yatırım bankası Bear Stearns'ün iflasla yüz yüze olduğu haberi geldi.

Ve 14 Mart Cuma günü, saat 17.00'da İMKB kapandı.

Yargıtay Başsavcısı AKP'nin kapatılması için Anayasa Mahkemesine dava açtığını açıkladı.

Ve "medya"nın 15 Mart tarihli manşetlerinde sadece AKP'nin kapatılması davası vardı. Artık "manipülasyon dönemi" başlamıştı.

İslamcı (şeriatçı) ve AKP “beslemesi” “medya”da manipülasyon bütün hızıyla sürerken, ABD piyasalarından olumsuz haberler birbiri ardına gelmeye başladı. ABD’nin beşinci büyük yatırım bankası Bear Stearns’ın iflas noktasına geldiği duyuruldu.

Altının onsu 1.000 doları geçti.

Petrol fiyatları 110 dolar oldu.

15 Mart günü, Ocak ayında “piyasa değeri” 10 milyar dolar olan Bear Stearns’ın, JP Morgan tarafından hisse başına 2 dolar ödenerek, 236,2 milyon dolara satın alındığı açıklandı.

ABD merkez bankası (FED) alelacele, piyasalar kapalıyken faiz oranlarını bir puan daha düşürdüğünü açıkladı.

Ekonomi dünyasının tüm dikkatleri pazartesiye çevrildi. Yeni bir “kara pazartesi” beklentisi her yanı sardı.

17 Mart Pazartesi: Yok mu artıran?

İMKB-100 endeksi 3.657 puan düşerek %8,5 değer yitirdi.

İslamcı ve AKP “beslemesi” “medya” için bulunmaz bir fırsattı.

Dünya ekonomisindeki dalgalanmaların etkisini AKP’nin kapatılması davasına bağlamak için manşetler atıldı.

17 Mart 2008 Dünya Borsalarında Kayıplar (%)	
SSE (Çin)	-7,17
Hangseng (Hongkong)	-5,18
ATX (Avusturya)	-5,20
Dax (Almanya)	-4,18
FTSE (İngiltere)	-3,85
Nikke (Japonya)	-3,71
RTS (Rusya)	-3,56

FATURA 22 MİLYAR \$

Savcının kapatma davası, küresel krizi...
kıvılcımları körükledi. Bizdeki yangın...
BUGÜN*

BİR GÜNLÜK FATURA 33 MİLYAR DOLAR

Dünyadaki finansal krizden aylardır etkiler...
kapatma davasıyla kırıldı. Borsa yüzde 7,46 d...
dolar 1,27, euro 2 YTL
xstar

İMKB Piyasa Değeri		
	Milyon YTL	Milyon \$
2007	333.984	288.290
2008 Ocak	263.635	225.870
2008 Şubat	274.619	230.811
2008 Mart	246.438	193.194
2007/2008 Değişim	-87.546	-95.096
Değişim %	-26,2	-33

İMKB-100 Endeksi		
	YTL	\$
2007	55.538	2.790
2008 Ocak	42.698	2.129
2008 Şubat	44.777	2.190
2008 Mart	39.501	1.802
2007/2008 Değişim	-16.037	-988
Değişim %	-28,9	-35,4

Manipülasyondan dezenformasyona atlayan islamcı ve AKP “beslemesi” “medya”nın açık artırması 33 Milyar dolarla *Star* gazetesinin üzerinde kaldı.

Gerçekte ise, Mart başında İMKB’de işlem gören şirketlerin “piyasa değeri” 230 milyar dolara gerilemişti. Yılbaşından Marta kadar şirketlerin “piyasa değeri”ndeki kayıpları 58 milyar dolar olmuştu.

Gerçeklerin hiçbir önemi yoktu. Amaca varmak için her yol mübah olduğundan, şimdi dezenformasyon ve karşı-saldırı aşamasına geçildi. AKP’nin kapatılma davasının açıldığı ilk günden itibaren islamcı ve AKP “beslemesi” “medya” bunun için mevziye girmişti.

Nasıl bir karşı-saldırı başlatılacağına ilk haberini “müslüman sol”dan AKP’ye transfer olan Ertuğrul Günay sağ yumruğunu sıkarak verdi:

“Türkiye’nin iyiye gitmesini istemeyen çevreler çok önemli yerlere sızmışlar...

Bundan kastım Ergenekon soruşturmasıdır. Devletin içine sızmış bir çeteleşme ile mücadele ediyoruz. Hukuk devletini kurmak için devletin yapması gereken bu büyük hesaplaşma bir yandan sürüyor. Ama kamuoyunun gözünden kaçtı”

Ardından Tayyip Erdoğan’nın “*Ergenekon mücadelemizden rahatsız oldular*” açıklaması geldi.

18 Mart günlü *Vakit* gazetesi “*Ergenekon parmağı mı?*” manşetini attı.

ERGENEKON’UN İNTİKAMI MI?

BUGÜN*

Amaç Ergenekon çetesini korumak

Bakan Ertuğrul Günay pek çok kişinin kafasındaki 'acaba'yı açıklığa kavuşturmak için iddianameyle Ergenekon soruşturmasının devlet işbirlikçi kuruluşlarında yürütüleceği iddiasıyla 'Taraftan'ın iddianameyle

Ahmet Altan'ın "besleme" gazetesi *Taraf*'ın manşeti ise, "Amaç Ergenekon çetesini korumak"tı.

Yeni Şafak "Ergenekon izi" manşetiyle kapatma davasının "derin" izini sürüyordu.

Bugün gazetesinin man-

şeti "Ergenekon'un intikamı mı?" oldu.

18 Mart günü İMKB-100 endeksinin %4,5 yükselmesi ise umurlarında değildi.

21 Mart sabahı *Yeni Şafak* gazetesinde Fehmi Kuru, Taha Kıvanç "müstear" adıyla yazdığı yazıyla çıktı:

"Vallahi ben uydurmadım, gazeteler yazıyorlar, Başbakan RTE ve yardımcılar: 'Biz Ergenekon çetesini çöktürtük, AKP davası ondan açıldı' diyorlarmış...

Acaba kime/kimlere kadar uzanacaktı Ergenekon operasyonu? 'Sebeup Ergenekon' diyenler, bu noktada, okuduğunuz mukadder soruyu soruyorlar...

Ak Partililere benim de bir tavsiyem var: Şu günlerde Cumhuriyet gazetesini dikkatle izlemeliler. Hürriyet veya Milliyet, hatta Vatan önemli değil bu süreçte, onlar 'vur kaç' ekibi; karargâh (Ergenekon'un karargâhını kast ettiğimi sanmayın, Ak Parti'yi ne pahasına olursa olsun durdurma çabasının karargâhı), Cumhuriyet gazetesi..."

21 Mart 04.00: İlhan Selçuk, Mustafa Alemderoğlu ve Doğu Perinçek gözaltına alındı.

ERGENEKON'A ŞOK GÖZALTI

IP Genel Başkanı Doğu Perinçek ile Cumhuriyet Gazetesi başyazarı İlhan Selçuk ve İÜ eski Rektörü Prof. Kemal Alemderoğlu gözaltına alındı

SAVCI TALİMAT VERDİ
POLİS DÜĞİNEYE BASTI

ERGENEKON'un başyazarı Doğu Perinçek, Cumhuriyet Gazetesi'nin imtiyaz sahibi İlhan Selçuk ve İÜ eski Rektörü Alemderoğlu gözaltına alındı.

ERGENEKON'DA BÜYÜK GÖZALTI

HASSAS DARBE

ERGENEKON'DA İKİNCİ DALGA

Ergenekon terör örgütü operasyonu kapsamında Doğu Perinçek, Prof. Dr.

Yüksek Tansiyon Sağlığa Zararlıdır!

**Mehteran Takımının Sponsorları Konuştu:
“Herkes bir adım geri!”**

28 Şubat 1996’da yapılan MGK toplantısı sonrasında yayınlanan “laiklik uyarısı” açıklamasına imza atan Erbakan’ı teslimiyetçilikle, korkaklıkla, siniklikle suçlayan “yenilikçiler”in partisi AKP’nin kapatılma davasına açık ve aleni bir karşı hamlesi olan “Ergenekon çetesi” kapsamında İlhan Selçukların gözaltına alınmasının, laik küçük-burjuvalara karşı ilan edilmiş bir savaş, aleni bir gözdağı ve bir misilleme olduğundan kimsenin şüphesi yoktur.

Tayyip Erdoğan’ın “öfke bir hitabet sanatıdır” sözünde ifadesini bulan bu savaş ilanı, bir tarafıyla da Erbakan teslimiyetçiliğine, korkaklığına “isyan” eden “yenilikçiler”in varoluş sorunudur.

“Beş yıl sabrettik” diyen Tayyip Erdoğan, %47 oyun gücüyle ve her türlü anayasa referandumunu kazanacağı inancıyla pervasızlaşmış, laikler karşısında “omurgalı adam” pozisyonuna geçmiştir.

“Medya” söylemiyle “gerilim politikası” ülkeyi “germeye” başlamıştır.

Kapatılma davasına karşı “rövanş” bir hafta sonra alınırken, durum 1-1 berabere gibi görünürken, artık hiçbir gücü kalmamış TÜSİAD’ın “gerilimi düşürün” açıklamaları, ANAP-DYP birliğini sabote eden, ANAP-DYP’nin “Anadolu eşrafını” AKP’ye transfer eden Rıfat Hisarcıklıoğlu’nun emir ve komutası altında TOBB’un “STK”larla ortak açıklamasıyla “bir adım geri” talimatına dönüştürülmüştür.

“Taraflar”dan, askeri deyimlerle, girdikleri mevzilerinden bir adım geriye çekilerek, eski mevzilerine (pozisyonlarına) geri dönmeleri istenmiştir.

Ve bu ateş-kes talimatının alt başlığı da “Türkiye için sağduyu çağrısı” olmuştur.

TOBB’un emir-komutası altında ortaya atılan ateş-kes önerisi (“herkes almış olduğu mevcut pozisyonundan bir adım geri atmalıdır”), açıktır ki devlet aygıtının yürütme erkini elinde bulunduran, diğer bir ifadeyle “hükümet mevzisi”ni elinde tutan AKP’nin yargı erkine yönelik “keşif hareketi”ni durdurma çağrısı olurken, “laik cephe” için açıkça “hareketsiz kalın” çağrısı olmuştur.

2001 Şubat kriziyle iktidara gelen AKP’nin bir başka ekonomik krizle iktidardan gideceği korkusu, TOBB’un “sağduyu” talimatında açıkça ifade edilmiştir.

Taha Akyol’un engin ve derin sosyolojik tahlilinde ifadesini bulan (ve başka tahlillerinde gücünü yitirdiğini söylediği) “orta sınıf”, gelişen dünya ekonomik bunalımından, yüksek cari açığın ortaya çıkartacağı krizden korkarak TOBB’un emir-komuta zincirinde hareket etmeye karar vermiş görünmektedir.

Oysa aynı TOBB, aynı R. Hisarcıklıoğlu, Türkiye ekonomisinin krizlere karşı dayanıklı olduğu, dünya ekonomik bunalımının Türkiye’yi etkilemeyeceği (etkilese bile “çok az” etkileyeceği) yönünde aylardır açıklamalar yapmakta, piyasalara “pembe umutlar” dağıtmaktaydı.

Şimdi ekonomik bunalım ve kriz korkusu herkesi içine almış görünmektedir.

Ancak yaşananlar ortadadır, yapılanlar açıktır.

TOBB’un emir-komuta zinciri altında “bir adım geri” talimatı, yaşananların yok sayılması, unutulması, unutturulmasından baş-

ka bir anlama gelmemektedir.

“Bir adım geri” talimatı, AKP’ye “Ergenekon operasyonunu durdurma” çağrısı olurken, “laik cephe”ye AKP’nin kapatılması davasının durdurulması talimatıdır.

“Laik cephe”, şeriatçılar gibi örgütlülüğe ve AKP gibi bir iktidar partisine sahip değildir. CHP, “devlet kuran parti” söylemiyle, kitle politizasyonunu önleme tarihsel misyonuyla “laik cephe”den uzak durmaktadır. Bu koşullarda, TOBB talimatı, “laik cephe”nin pasifize edilmesi talimatından başka bir şey olmamaktadır.

İlhan Selçukların gözaltına alınmasıyla, her türlü örgütlenme girişiminin gayrı-meşru, yasadışı ilan edildiği bir ortamda örgütsüz laik kesim, sahipsiz, kimsesiz ve öksüz-yetim evlat gibi bir kenara atılmaktadır.

Laik küçük-burjuvalar, her koşul altında “liberal” ve “demokrat” küçük-burjuvaların, yani küçük-burjuvazinin sağ ve orta kesimlerinin “dost” olmadığını hala anlayamamışlardır. Şeriatçılığın büyük bir tehlike olduğuna ilişkin bilinçlerine ve inançlarına rağmen, şeriatçıların ve onlarla işbirliği yapan “liberal” küçük-burjuvaların kendilerini “düşman” olarak gördüklerini bir türlü kavrayamamışlardır.

Günümüzün gerçeği, küçük-burjuvazinin sağ ve orta kesimlerinin, laik küçük-burjuvalara 12 Mart’tan bugüne kadar bir husumet besledikleri ve şeriatçılar tarafından “katli vacip” “kafir ve düşman” olarak görüldüğüdür.

“Globalizm” demagogleriyle, “yeni dünya düzeni” propagandalarıyla, tüketim ekonomisinin nimetlerinden yararlanma telaşıyla her türlü hasmane tutumu, düşmanlığı çoktan unutmuş, kendi çocuklarını “hümanist değerlerle” büyütmeyi bir marifet olarak bellemiş laik küçük-burjuvalar, sözde “liberal ve demokrat” küçük-burjuvaların “medya” uzantılarının kuyruğuna takılmışlardır.

12 Mart’ın “Atatürkçü”, “milliyetçi”, “ilerici”, “reformcu” söylemleriyle kandırılmış ve ezilmiş laik küçük-burjuvalar, 12 Eylül askeri terörü ile sindirilmiş ve kendi çıkarlarının savunucusu olmaktan çıkartılmıştır. Onlarca yıldır süregiden apolitikliğin birinci dereceden sorumlusu olmuşlardır.

Oysa zaman, şeriatçıların düşmanlığına karşı mücadele zamanıdır. Bu mücadele, her türlü “hümanist” hayallerin, yanılısamların gölgesinde yaşamaya alışmış laik kesimin, düşmanlığın düşmanlık olduğunu, hasımlığın hasımlık olduğunu bilme ve düşmana karşı her türlü yol ve araçla karşı çıkma mücadelesidir.

AKP yandaşlarının, sponsorlarının “sağduyu” çağrısı, böylesi bir düşmanlığı perdelemek ve buna karşı mücadeleyi pasifize etmeyi amaçlamaktadır.

Bir kez daha yineleyelim, zaman “sağduyu”, “tansiyonu düşürme” zamanı değil, düşmanı bilme, tanıma ve mücadele etme zamanıdır.

Sosyal Güvenlik Yasası

“Çabuk topları temin edin.

Bir de yanına pompa koyup, gönderin...”*

IMF'nin talimatlarıyla başlayan sosyal ve sağlık sigortası sisteminin değiştirilmesi girişimi, “ilgili bakanlar”ın açıklamalarına göre, 2/3 oranında “tasarruf” sağlayacaktır. Bir başka deyişle, mevcut sosyal güvenlik yasalarında yapılacak değişikliklerle, devletin sosyal güvenlik harcamaları %65 azaltılacak, bugünkü sosyal güvenlik yasasına eşit koşullara sahip olmak isteyen işçiler daha fazla “katkı payı” vereceklerdir.

Konuyla ilgili olan ve olmayan pek çok “yetkili ve etkili” kişilerin ve kurumların çok iyi bildiği gibi, Türkiye “sosyal bir hukuk devleti”dir. “Sosyal” devlet olmak, devletin gelirlerinin bir bölümünün toplumun ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla kullanmak demektir. Sosyal güvenlik yasaları işte bu devlet gelirlerinin toplumun ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla nasıl dağıtılacağı ve kullanılacağını belirler.

Elbette “sosyal” devlet, durup dururken, gökten zembille inip, “ben halkın ihtiyaçlarını karşılamakla görevliyim” diyerek ortaya çıkmamıştır. Her sınıflı toplumun devleti gibi, Türkiye Cumhuriyeti devleti de, toplumun egemen sınıfının devletidir, onun çıkarlarının kolektif temsilcisi ve yürütücüsüdür. Kapitalizmin yukardan aşağıya, emperyalizmin çıkarlarına uygun olarak geliştirildiği bir ülkede egemen sınıf, her durumda işbirlikçi-tekelci burjuvazinin başını çektiği sömürücü sınıflardan oluşur. Bu devletin görevi, temsil ettiği sınıfların çıkarlarını koru-

mak olduğu için de, sömürücü sınıfların sömürülerini güvenceye almak, sömürünün sürdürülmesini sağlamak ve sömürüyü sürekli artırmak, yani sömürücü sınıfların kârlarını maksimize etmektir.

Kapitalist anlamda sömürücü sınıfların kârlarını artırmanın ve maksimize etmenin tek yolu, üretim maliyetlerini olabildiğince düşük tutmaktan geçer. Diğer bir ifadeyle, sermayenin değişen ve değişmeyen kısımlarına ilişkin maliyetlerin azaltılması kârların artırılmasının tek yoludur.**

Devletin görevi, kapitalistin kârını artırıcı önlemleri almaktan ibarettir. Eğer kapitalistlerin makine, bina vb. yatırımları için harcadıkları sermaye miktarı azaltılırsa, yani sabit sermaye yatırımları ucuzlatılırsa, maliyet önemli ölçüde düşeceği için kârlar yükselebilir.

Diğer yandan üretim girdileri, özel olarak da hammadde ve ara mallarının fiyatlarının ucuzlaması ya da düşük tutulması, üretim maliyetini daha da düşürerek kârların artmasını sağlar.

Devlet, egemen sınıfların temsilcisi olan devlet, bir yandan sabit sermaye yatırımlarını ucuzlatmak amacıyla üretim yerlerinin **arsalarını** ucuza ve kimi durumlarda hiçbir bedel almaksızın sömürücü sınıflara tahsis ederken, diğer yandan makine ithalatını, bina inşa maliyetlerini aşağıya çeken değişik

* Türkiye'nin BM Güvenlik Konseyi adaylığını desteklemesi için Tuvalu devletine verilecek olan “bahış” için Ankara'dan büyükelçiliğe verilen talimat.

** Kapitalist “iktisat” söylemiyle “sabit sermaye”, sömürücü sınıfların kullandığı her türden makine, bina vb. yatırımlardan ve “döner sermaye” ise üretim girdilerinden (hammadde ya da ara malları) ve işçi ücretlerinden oluşur.

teşvikler (sübvansiyonlar) sağlar.

Bizim gibi dışa bağımlı, yani emperyalizme bağımlı, dolayısıyla makine, hammadde ve ara malları ithal eden ülkelerde, bu ithal ürünlerin fiyatlarının düşük tutulabilmesinin yolu doğrudan devletin kambiyo rejiminde yapacağı değişikliklere bağlıdır. Günümüzün popüler sözleriyle ifade edersek, “yüksek faiz, düşük kur” politikası ile, sömürücü sınıfların ithalatları olabildiğince düşük fiyatlarla gerçekleştirilir. **Doların değerinin düşük tutulmasıyla** sağlanan düşük maliyet, doğrudan dışardan gelen para-sermayeye (sıcak para) **yüksek faiz ödenerek** gerçekleştirilir. Yüksek faiz ise, devletin iç ve dış borçlar için ödediği faizdir ve devlet gelirlerinden (vergi vb.) karşılanır.*

Böylece sorun, “sosyal devlet”in gelirlerinin toplumun ihtiyaçları için mi, yoksa sömürücü sınıfların kârlarını artırmak amacıyla mı kullanılacağı sorununa dönüşür.

Ancak sömürücü sınıflar için maliyetlerin düşürülmesi, sadece sabit sermaye yatırımlarının maliyetlerinin düşürülmesi ve hammadde, ara mallar vb. üretim girdilerinin fiyatlarının düşürülmesiyle sağlanmaz. Üretim aslı unsuru olan işgücü, yani **işçi ücretleri** temel üretim maliyeti niteliğindedir. Dolayısıyla kârların artırılabilmesi için, herşeyden önce işçi ücretlerinin düşürülmesi şarttır.**

* Geçmiş dönemde aynı politika, yüksek faizle alınan devlet kredilerinin düşük faizle yerli sömürücü sınıflara kredi olarak verilmesiyle yürütülüyordu.

** Kapitalist açısından üretim maliyeti olarak görünen işçi ücretleri, işçinin kendisinin ve ailesinin asgari yaşam koşullarını sürdürebilmesi için gerekli bir parasal karşılığa sahiptir. Bu nedenle, üretim maliyetlerini düşürerek kârını artırmak durumunda olan kapitalist, ya işçi ücretlerini mutlak olarak düşürerek ya da işçinin asgari yaşam koşulları için gerekli geçim araçlarının fiyatını düşürerek bu amacına ulaşabilir.

Kapitalistin kârını artırma yönündeki hareketi, işçinin kendi emek-gücünün yeniden-üretimi için gerekli asgari geçim araçlarının fiyatlarının ucuzlatılmasıyla birlikte gider. Burada beslenme giderlerinin azaltılması için **tarım ürünlerinin fiyatlarının ucuzlatılması** özel bir yere sahiptir. İkinci olarak, işçilerin konut gereksinmesi için harcadıkları paranın azaltılmasıyla asgari geçim araçlarının fiyatı düşürülür. İşçiler için **küçük konutların** inşaa edilmesi ve bu küçük konutların sahibi kılınması kullanılan belli başlı araçlar arasındadır. Üçüncü olarak, işyerine **ulaşım giderlerini azaltmak** amacıyla işçi konutlarının sanayi bölgelerine yakın yerlerde inşaa edilmesi. Dördüncü olarak, işçinin ve ailesinin **eğitim, eğlence, tatil vb.** için harcadığı giderler azaltılır. Bu amaçla, başta eğitim ol-

Bu nedenle, kârların artırılması ve maksimize edilmesi asıl olarak **işgücü maliyetinin en düşük seviyede tutulmasına bağlıdır.**

İşgücünün sömürücü sınıflara maliyeti ile işgücünün sahibinin (işçinin) kendi emek-gücünü yeniden üretmesinin maliyeti arasında sürekli bir çatışma ortaya çıkar.

Sömürücü sınıfların çıkarları ucuz işgücünden yanayken, işçinin çıkarları kendi yaşam koşullarının asgari düzeyde de olsa sürekliliğini sağlayacak bir ücretten yanadır.

İşçi, çalışan kesim, kendi yaşam koşullarını sürdürmek ve iyileştirmek amacıyla ücretlerinin artırılmasını talep ederek “meydanlara” çıkar. İşçilerin, çalışanların ekonomik mücadelesi olarak ifade edilen bu “meydanlara çıkma”sı, doğrudan işçilerin ücretlerinin artırılmasına yönelik sendikal bir mücadele olarak sürdürülür.

Mücadeleye atılan işçiler, genel ifadeyle çalışan kesim, bu mücadele sürecinde sorunun yalın biçimiyle ücretlerin parasal karşılığının artırılması olmadığının bilincine ulaşır. Bu bilinç, parasal ücret dışında işgücünün yeniden üretimi, yani işçinin yaşamını sürdürebilmesi için gerekli ihtiyaçlarını karşılayacak olan bir ücret talebi olarak belirginleşir.

İşte bu bilinçle işçiler, ücretlerinin parasal olarak artışını sağlamaya çalışırken, diğer yandan sağlık hizmetlerinden çocuklarının eğitim harcamalarını, tatil vb. ihtiyaçlarından emeklilik koşullarında yaşamını asgari düzeyde de olsa sürdürebilmeyi sağlayacak ücret talebinde bulunur.

Sağlık sigortası, parasız eğitim, emeklilik maaşının günün koşullarına uygun düzeyde olması gibi talepler, işçinin aylık ücretinin ötesinde bir maliyet olarak ortaya çıkar.

mak üzere bu harcamaların toplumsal gelirlerle karşılanması, yani eğitimin ücretsiz yapılması vb. uygulamalara gidilir. İşçi ücretlerinin kapitaliste maliyetinin düşürülmesine yönelik tüm bu uygulamalar, aynı zamanda bunların maliyetinin devlet tarafından karşılanması, yani devlet bütçesinden ödenmesi ile birlikte yürür. İşçilik maliyetlerinin bireysel kapitalistler için azaltılmasının yolu devlet harcamalarının artırılmasıyla sağlandığı koşullarda doğal ve kaçınılmaz olarak bütçe açıkları ortaya çıkar ve devlet bütçe açıklarını vergi gelirleriyle kapatamadığı koşullarda karşılıksız para basmak, dolayısıyla enflasyonist politikalar izlemek durumundadır. Bu da, işçi ücretlerinin reel olarak düşürülmesinin en çok kullanılan araçlarından beşincisi, yani **enflasyondur.**

İşçilerin, genel ifadeyle çalışan kesimin, mevcut ücretlerin artırılması ve sosyal ihtiyaçlarının karşılanması talebiyle ortaya çıkması, “iktisadi” anlamıyla işçilik maliyetlerinin yükselmesi demektir. İşçilik maliyetlerinin yükselmesi ise, sömürücü sınıfların kârlarının artmaması, artırılamaması anlamına gelir.

Böylece işçilerin, gerek nominal ücretlerini artırmak yönündeki talep ve mücadelesi, gerek sağlık sigortasından emeklilik maaşına kadar gelecekteki ihtiyaçlarının karşılanması talebi ve mücadelesi, doğrudan sömürücü sınıfların kârlarının artınması talebiyle çatışmaya girer.

İşte devlet, ister “sosyal devlet” olarak tanımlanmış olsun, her durumda bu çatışmayı düzenlemek, sömürücü sınıfların lehine çözümlenmek için harekete geçer.

12 Mart darbesinin genelkurmay başkanının ifadesiyle “sosyal uyanışın ekonomik gelişmeyi aştığı” yerde, ya doğrudan devletin siyasal zoruyla (asker, polis vb. güçleriyle) işçilerin talepleri baskı altına alınır, mücadeleleri engellenir ya da işçilik maliyetlerinin bireysel kapitalistlere daha ucuza malolabilmesi için “sosyal devlet” demagojisi devreye sokulur.

Siyasal zor yoluyla işçilerin talep ve mücadelelerinin baskı altına alınması, sindirilmesi ve pasifize edilmesi sürekli kılınmadığı koşullarda (ki çokluk öyle olmuştur), “sosyal devlet” işçilik maliyetlerinin büyük bir bölümünü **devlet gelirleriyle** karşılayarak, bireysel kapitaliste maliyetini azaltmaya yönelir.

“Sosyal devlet” aracılığıyla bireysel kapitalistin kârını artırmak için işçilik maliyetinin büyük bir bölümünün devlet gelirlerinden sağlanmasında en temel unsur sağlık sigortası, kıdem tazminatı ve emeklilik maaşlarıdır. İşçinin “somut bugün”de yaşarkenki ihtiyaçlarını karşılamaktan öte, “soyut gelecek”teki ihtiyaçlarını karşılamayı gerektiren bu unsurlar, “sosyal güvenlik sistemi” adı altında toplanmış ve yasallaştırılmıştır.

Her yasallaştırmada olduğu gibi “sosyal güvenlik sistemi”, tümüyle içinde yaşanılan somut koşullardaki güçler dengesine bağlıdır ve bu güç dengesine göre yasalaşır.

Artık işçinin “soyut gelecek”e ilişkin talepleri doğrudan “sosyal devlet” tarafından üstlenilmiş ve devlet gelirleriyle karşılanı hale gelmiştir. Kolektif kapitalist olarak dev-

let, bir bütün olarak toplumun her kesiminden vergi yoluyla sağladığı gelirlerden ve geçmiş dönemde olduğu gibi KİT’lerden sağlanan kârlardan oluşan devlet bütçesinden “sosyal güvenlik sistemi” için harcamalarda bulunur. Böylece işçilik maliyetinin büyük bir bölümü devlet bütçesinden karşılanarak bireysel kapitalistin (sömürücü sınıfların) maliyeti düşürülür. Ama aynı oranda devlet bütçesinin giderleri artar.

Böylece sorun, bireysel sömürücülerin işçilik maliyetlerinin ucuzlatılması sorunu olmaktan çıkar, devlet harcamalarının artması sorunu haline dönüşür.

Nüfusun ve çalışan nüfusun artmasına paralel olarak devletin işçilik maliyetlerini ucuzlatmak amacıyla bütçeden yaptığı harcamaların sürekli artışı, açıktır ki, devlet gelirlerinin sürekli (ve en azından aynı oranda) artınmasını gerektirir. Vergi gelirleri olarak devlet bütçe gelirlerinin artınması, çalışan kesimden daha fazla vergi alınmasını zorunlu hale getirirken, aynı zamanda çalışan kesimin vergi ödemelerinin artması onların ücretlerinin görece olarak düşmesi anlamına gelir.

Devlet, “sosyal devlet” adı altında işçilik maliyetlerinin büyük bölümünü bütçeden karşılayarak işçi ücretlerinin bireysel kapitaliste maliyetini düşürürken bütçeden sağladığı bu “sübvansiyonlar”ın artan vergilerle, dolayısıyla işçilerin gelirlerinde bir azalışa neden olması, bir kez daha başa dönülmesine yol açar.

Bireysel kapitalistin kârlarının düşmeye başladığı ekonomik bunalım koşullarında ise, bir kez daha üretim maliyetlerinin düşürülmesi gündeme gelir. Özellikle ekonomik kriz koşullarında ya da krizlerin arifesinde düşen kârların yükseltilmesi “sosyal devlet”in sınıf özelliğinin gereğidir. Bu, bir yandan “sosyal devlet”in bireysel kapitalistlerin kârlarını artırıcı yeni önlemler almasını, yani devlet bütçesinden bu yönde daha fazla pay ayırmasını zorunlu kılarken, diğer yandan bunun dışındaki bütçe giderlerini azaltmasını zorunlu hale getirir.

İşçilerin, genel ifadesiyle çalışan kesimlerin kendi haklarını korumak ve geliştirmek için yürüttüğü mücadele ve örgütlenmenin zayıfladığı ya da pasifize edildiği koşullarda, devlet bütçe giderlerinde önemli bir yere sahip olan “sosyal güvenlik” harcamalarının kısılması, bütçe giderlerinin azaltılmasının

en yalın ve kolay yoludur.

Günümüzün en açık gerçeği ise, devletin “sosyal güvenlik” sistemi için bütçeden ayırdığı payın büyüklüğü karşısında **devlet bütçesinin sürekli açık vermesi ve açığın sürekli büyümesidir.**

Bu açık bir gerçektir. Hiç kimse bu gerçeği yok kabul edemez.

Sorun, gerçeğin bu olması değil, bu gerçeğin neden ve nasıl ortaya çıktığının bilinmesidir.

Yeniden başa dönersek, devletin “sosyal güvenlik” sistemi için yaptığı bütçe harcamalarının sürekli yükselmesinin nedeni, işçilik maliyetlerinin bireysel kapitaliste olabildiğince düşük tutulmasıdır. Yani işçi ücretlerinin büyük bir bölümünün devlet tarafından bireysel kapitalist adına üstlenilmesinden kaynaklanmaktadır.

Devletin “sosyal güvenlik” sistemi nedeniyle yaptığı harcamalardan kaynaklanan bütçe açığının kapatılmasının tek ve gerçek yolu, işçi çalıştıran her **bireysel kapitalistin işçilik maliyetini kendisinin karşılamasıdır.**

Devlet, “neo-liberaller”in, “serbest pazar ekonomisi” savunucularının iddia ettiği gibi, ekonomiden elini eteğini çektiği koşullarda, yani bireysel kapitalistin kâr oranını yükseltmek amacıyla devlet gelirlerini kullanmaktan vazgeçtiği andan itibaren, işçilik giderleri bireysel kapitalistler tarafından karşılanır hale gelir gelmez bütçe açıkları da ortadan kalkacaktır.

Tüm burjuva iktisatçıları da, IMF uzmanları da, bireysel kapitalistler de bu gerçeği çok iyi bilmektedirler. Ama bildikleri bir gerçek daha vardır. Devlet bütçesinden işçilik maliyetlerini düşük tutmak için yapılan harcamalar ortadan kaldırıldığında işçinin bireysel kapitaliste maliyeti yükselecektir. Bu da, açık biçimde kârların düşmesi demektir.

Hem devletin bütçe açıklarını kapatmak (“sosyal devlet”in işçilik maliyetlerini bireysel kapitaliste ucuza mal etmek için yaptığı harcamaları azaltmak), hem de bireysel kapitalistin kârlarının azalmasını önlemek (ve artırmak) nasıl mümkün olabilir?

İşte bugün Tayyip Erdoğan’ın “sendikalar yalan söylüyor” diye ortaya çıktığı sosyal güvenlik yasasında yapılmak istenen değişiklik, bu “mümkün olmayan”ı mümkün kılmanın ilk adımıdır.

Yapılmak istenen açıktır: Bir yandan bütçe açıkları bahane edilerek devletin sosyal güvenlik harcamalarını azaltmak ve olabilecek en az miktara indirmek, diğer yandan ortaya çıkacak olan işçi gelirlerindeki azalışın bireysel kapitalist tarafından karşılanmasını engellemektir.

Kıdem tazminatının kaldırılması, sigorta primlerinde işçinin payının yükseltilmesi ve işverenin payının düşürülmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, işçinin sosyal güvenlik kapsamındaki primlerinin işverenin denetimi altında bir fonda toplanması ve bu fonun işverenler için sürekli kullanılabilir bir kredi kaynağı haline getirilmesi, kısa ve uzun vadede “mümkün olmayan”ı mümkün kılmanın yolu olarak ortaya atılmıştır.

Nasıl sunulursa sunulsun, hangi demagogilerle süslenirse süslenir, yapılmak istenen işçi ücretlerinin düşürülmesinden başka bir şey değildir.

Açıktır ki, sadece emeklilik yaşının 65’e çıkartılmasının, pirim ödemesinin 9.000 güne yükseltilmesinin, işçilerin ve memurların daha fazla emeklilik primi ödemelerinden başka bir anlamı yoktur. Daha fazla ve daha uzun süre emeklilik primi ödeyecek olan işçi, aynı emeklilik maaşının büyük bir bölümünü kendi ücretinden ödemiş ve daha kısa süre emeklilik maaşı almış olacaktır. Böyle bir sonuca ulaşabilmek için kısa vadede işçinin emeklilik primi payını artırmak bile gerekli değildir.

Bundan çok daha önemli olanı, işçilerin kıdem tazminatlarının kaldırılması ve yerine “özel fon”ların oluşturulmasıdır.

1960-1980 dönemindeki mücadeleleriyle Avrupa ülkelerinin en yüksek kıdem tazminatı hakkını elde etmiş olan işçilerin bugün bu hakları ellerinden alınmaktadır. “Somut gelecek için somut bugünden vazgeçmemek” inancına sahip kılınmış bir toplum karşısında oldukça kolay bir yoldan gerçekleştirilmek istenmektedir: Kıdem tazminatı için işçiden yapılan kesintiyi azaltarak işçinin eline geçen ücret miktarını artırmak.

“Somut bugün”de yaşayanlar, böylesi bir ücret artışı karşısında sevinç duyacaklardır.

“Soyut gelecek”te, yani işten çıkartıldığı ya da emekli olduğu koşullarda, bir başka ifadeyle, 30-40 yıl sonra eline geçecek paradan çok, bugün eline geçen paraya bakacak olan bir işçinin, “somut bugün”de mut-

lu ve sevinç içinde olmasına da şaşırılmak gerekir.

Sosyal güvenlik sisteminde yapılacak değişikliklerin “sanki bugün çalışanları ilgilendiriyormuş gibi bir hava estiriyorlar ... bundan yirmi yıl sonra 2028’de ilk defa işe girecek olanlar için” olduğunu söyleyen Tayyip Erdoğan, bireysel işçinin “somut bugün” için “soyut yarın”dan kolayca vazgeçebileceğini açıkça ifade etmiştir.

Tayyip Erdoğan’ın “somut bugün” üzerine yaptığı açıklamalar, sosyal güvenlik yasasındaki değişikliklerin “çalışanların çıkarına” olduğu konusundaki demagojiler, IMF’nin yıllar boyu devletin sosyal harcamalarının kısılmasına ilişkin talimatlarının tek gerçekliği işçilik maliyetlerinin düşürülmesinden başka bir şey değildir.

Bireysel kapitalistlerin kârlarını artırmak, düşük ücretli işçi çalıştırmalarını sağlamak amacıyla işçilik maliyetlerinin büyük bir bölümünün devlet bütçesinden karşılanması uygulamasına son verilmektedir. Bu yolla bütçe açıklarının azaltılmış olacağı kesindir. Ancak sorun ortadadır: devletin sosyal güvenlik harcamalarını azaltmasıyla ortaya çıkacak olan sosyal güvenlik boşluğu nasıl kapatılacaktır?

Bu soru, “bundan sonra”ya ilişkin bir sorudur. Diğer ifadeyle, “soyut gelecek”in sorunudur. Dolayısıyla “somut bugün”de yaşamaya alıştırılmış, sadece “bugünü yaşayan” bir toplum için hiçbir anlama gelmemektedir.

Burada sosyal güvenlik sisteminde yapılmak istenen değişiklikleri uzun uzun ve ayrıntılarıyla ele almanın fazlaca anlamı yoktur. Sendikaların bu değişikliklerle işçilerin, çalışanların nasıl hak kaybına uğrayacaklarına ilişkin yaptığı açıklamalar yeterince

açıktır. Bunları yeterli görmeyenler, devlet bütçe giderlerini, işçilerin devlete maliyetini, dünyadaki işçi ücretlerinin düzeyini, bütçe açığında sosyal güvenlik harcamalarının payını, bunların GSMH’ya oranlarını uzun uzun ve bir yığın sayısal verilerle inceleyebilirler. Varılacak tek sonuç ise, bireysel kapitalistlerin kârlarını artırmak amacıyla üretim maliyetlerini düşürmenin ve bütçe açıklarını kapatmanın tek ve kalıcı yolunun da işçi ücretlerinin düşürülmesi olduğu gerçektir.

Bugüne kadar bireysel kapitalistin kârlarını artırmak amacıyla işçilik maliyetinin büyük bölümünü üstlenen devlet devreden çıkartılmaktadır. Belediyelerin “yiyecek paketleri”yle, “yemek çadırlarıyla”, popüler ifadeyle “sadaka kültürü”yle günü geçiştiren ve geçiştirmeye alıştırılmış olan toplum açısından, 20-30 yıl sonrasını düşünmek “lüks” hale gelmiştir. Toplumun çalışan kesimlerinin büyük bölümünün geçici işlerde çalıştığı, her türlü sosyal güvenlik, emeklilik hakkından yoksun bulunduğu bir süreçte, sürekli ve sabit işlerde çalışanların haklarında ve uzun dönemli gelirlerinde ortaya çıkacak olan kayıplar da fazlaca önemsenmemektedir.

Açıktır ki, “Allah her çocuğun rızkını verir” imanı (Tayyip Erdoğan’ın sözüyle “her çocuk kendi bereketiyle gelir”) işçilerin geleceği “allah”a kalmıştır. “Somut bugün”de yaşayanlar da, “hakkın rahmetine kavuşmadıkları” sürece 20-30 yıl sonra da yaşamaya devam edeceklerdir. Eğer onlarca yıllık mücadelelerle elde edilmiş haklar sadece “somut bugün” için kolayca vazgeçilebilir hale gelirse, söylenecek tek söz “ölüm yaşayana yakalar” olacaktır.

“Liberaller”in AKP’yle Abdest Tazelemesi

[“Liberaller” Askeri Darbeden Neden Korkarlar?]

“Türban krizi” başladığında ortalıkta bir söylenti dolaşmıştı: AKP-liberaller ittifakı çatladı.

AKP-liberal ittifakının çatladığına ilişkin ilk “onay” Fehmi Kuru’dan geldi. 16 Şubat tarihli yazısında “koalisyon çatladı” diye ilan etti.

Oysa ki, Emin Çölaşan’ın “liboşlar” olarak adlandırdığı, Mehmet Altan’ın “II. Cumhuriyetçiler” olarak isim babalığı yaptığı, her çeşit ve cinsten “eski sağcı ve solcu”ların içinde yer aldığı “liberaller”, 22 Temmuz seçimlerinden sonra AKP ile aralarına mesafe koymaya başlamışlardı. “Türban krizi”yle, yani türbanın üniversitelerde serbest bırakılmasına ilişkin AKP-MHP koalisyonunun anayasa değişikliği yapmasıyla birlikte “liberaller”, AKP’yle aralarına mesafe koymaya geçmiş, açıktan açığa AKP’ye karşı muhalefet yapmaya başlamışlardı.

“Liberaller” muhalefetlerinin gerekçesini, AKP’nin “türban inatlaşması”yla “yapması gerekenleri yapmadığı”, özellikle 301. maddeyi değiştirmede ve “Ergenekon çetesi” operasyonunu yarım bıraktığı iddialarına dayandırmışlardır.

Diğer yandan 22 Temmuz seçimlerinde %47 oy alan Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının “liberaller”e herhangi bir “diyet borcu” olmadığını her fırsatta yinelemesi, “liberaller”in kendilerine “aldatıldığını”, AKP’nin kendilerine verdiği sözden döndüğünü düşündürüyordu.

Ve “II. Cumhuriyet”in isim babası, AKP-liberal koalisyonunun “en önemli siması” Mehmet Altan’ın bir televizyon programında, “Türkiye’de 12 milyon kişi günlük 1 do-

larla yaşıyor. 600 bin kişi aç yatıyor. Türbandan acil sorunlar var” demesiyle birlikte kıyamet koptu!

Tayyip Erdoğan, ilk bulduğu fırsatta, 13 Şubat günü Mehmet Altan’ı “azarladı”: “Biz geldiğimizde bu rakam 18 milyondur, 12’ye düştü. Onu niye söylemiyorsun? Milleti aldatmayın, dürüst olun!”

Tayyip Erdoğan’ın 13 Şubat “firçası”nın üzerinden birkaç gün sonra AKP’nin gayresmi yayın organı *Yeni Şafak*’ın “tıknaz düşünce adamı” Fehmi Kuru “azarlama”yı konu ederek “liberalleri” hizaya getirmeye çalıştı.

“Tıknaz düşünce adamı”nın yazısının hemen ardından “kardeş Altan”, Tayyip Erdoğan’ın “bahşiş”iyle kurduğu “*Taraf*” gazetesinde AKP’nin kendilerine verdiği “taahhütler”e gönderme yaparak Tayyip Erdoğan’a “döşendi”:

“Başbakan yaptığı bir konuşmada ‘liberal’ bir aydını ‘azarlamış’.

Kelimeye dikkatinizi çekerim.

‘Azarlamış.’

Başbakan gerçekten aklından ‘azarlamayı’ geçirecek kadar kendini kaybetti mi bilmiyorum ama eğer öyleyse ona söylenebilecek tek bir şey var.

‘Kendine gel.’

‘Şemdinli’nin ürkek çocuklarının’ azarlayabileceği birileri bulunmaz bu cenahta.

Sen önce Şemdinli’yi bir aydınlat, Dink’in katillerini bir bul da...

Birisini ‘azarlamanın’ senin haddin olup olmadığını sonra konuşa-

ım.” (Ahmet Altan, *Taraf*, 17 Şubat 2008)

Bir gün sonra abi Mehmet Altan, Tayyip Erdoğan’ın “azar”ına “*Başbakan kendini orkestra şefi bizleri kurşun asker mi sanıyor?*” diye yanıt verdi.

Böylece AKP-liberal koalisyonu çatlamaş oldu!

“Muhafazakar-liberal” Nazlı Ilıcak arabuluculuğa soyundu:

“Gelin liberaller ve muhafazakârlar barışın! Ne muhafazâkar kesim, başörtüsü bildirisine imza atmadığı için, ‘özgürlük anlayışı türbana kadar mış’ diye Mehmet Altan’ı suçlasın, ne de Mehmet Altan, ‘özgürlüklerin sınırını siyasal iktidarın işaretiyle belirleyen kurşun askerler’ diye muhafazakâr kesime çatsın.” (Nazlı Ilıcak, *Sabah*, 20 Şubat 2008)

“Barış çağrısı”nın ardından kapalı kapılar ardında yeni görüşmeler ve yeni pazarlıklar başladı.

Pazarlıkların çerçevesini Ahmet Altan 15 Şubat tarihli yazısında şöyle çizmişti:

“Ne tuhaftır ki, ‘türban konusunda’ en fazla bağırın gazeteler, devletin içine uzanan ‘Ergenekon’ çetesi hakkında da en suskun olan gazeteler.

Ergenekon’la ilgili haberler onlara ilgi çekici gelmiyor.

Devlet destekli çeteler ‘kaos’ yaratmıyor ama kızların türban giymesi ‘kaos’ yaratıyor onlara göre.

Devletin içindeki ‘bir otoritenin’ çeteler oluşturmasından rahatsız degiller, kızların giyinme ‘özgürlüğünden’ rahatsızlar.” (Ahmet Altan, *Taraf*, 15 Şubat 2008)

Yapılan görüşmeler sonucunda iş tatlıya bağlandı. Eski sözler yenilendi, “nerede kalmıştık” denildi.

AKP “medya”sı “Ergenekon çetesi”ni yeniden keşfetti!

“Liberaller” yeniden şeriatçı manipülasyonların “inandırıcı ögesi” olarak harekete geçti.

İkbal avcılarının, kariyeristlerin, eyyamcılarının, sol-dönemlerin “liberal” ve sola, devrimlere ve devrimcilere küfür etmenin “liberal düşünce” ilan edildiği bir ülkede başka türlü de olamazdı.

Yine de “liberaller”, Altan kardeşlerden

ibaret değildi. Dolayısıyla Altan kardeşlerle “abdest”in tazelenmesi diğerlerini harekete geçirdi. AKP bir kez daha “ot/sopa” politikasında “ot” verme yoluna girmişti. Bu fırsat kaçınılamazdı!

AKP ile “liberaller” arasındaki görüşmeler tüm hızıyla sürdü. Bahçeşehir Üniversitesi rektöriçesi, “eski ajan-provokatör MİT ajanı babanın sanşın kızı” Prof. Dr. Deniz Ülke Arıboğan ve İhsan Doğramacı’nın Prof. oğlu Ali Doğramacı, 12 Mart günü Tayyip Erdoğan’la görüşmeye çıktı. Ardından Deniz Ülke Arıboğan’ın “Türkiye zannediyor ki bir temizlik yapıyor, laik çatışması var Türkiye’de, böyle bir şey yok. Türkiye’de çok ciddi bir uluslararası operasyon var. Adım adım Kürt devletine doğru gidiliyor.” açıklaması geldi.

Radikal’in “jakoben liberalleri” Perihan Mağden ve İsmet Berkan da abdest tazeledi.

Herşey olmuş ve bitmişti. Şimdi AKP ile “liberaller” arasında bayram havası esiyor.

Oysa tüm çatışma/uzlaşma olayının arka planında “liberaller”in “darbe” korkusu yatmaktadır.

12 Eylül askeri terörüyle soldan sağa savrulmuş, T. Özal ile nemalanmış, 28 Şubat “post-modern darbe”sinin gadrine uğramış “liberaller”in en büyük korkusu, “laik” görünüm altında yönetimin askerileştirilmesi durumunda, yani “darbe” koşullarında kendilerinden son on yılın hesabının sorulacağı korkusudur.

AKP ile koalisyona girerek bu korkularından kurtulabileceklerini düşünen “liberaller”, 2004 başlarında “medya”da yer alan EMASYA (Emniyet ve Asayiş Yardımlaşma) olayı ile AKP’ye daha fazla sarılmışlardır. EMASYA’nın “kendini ulusal değerlerin dışında ve üstünde gören AB ve ABD yanlısı kişi ve gruplar”ı fişlemesi olayı korkularını büyütüştür.

EMASYA korkusuyla kenetlenen “liberaller”, bu korkularını kullanan AKP’nin polis istihbarat teşkilatını yeniden canlandırmasını hararetle desteklemişlerdir. Artık “kendilerinin” de güvenebilecekleri bir “istihbarat teşkilatı”na sahip olduğuna inanmaya başlamışlardır. Bu nedenle de, şeriatçı dezenformasyonun temel aracı haline getirilen polis istihbarat teşkilatının tüm “ürünleri”nin gönüllü tüketicisi ve kullanıcısı haline gelmişlerdir.

Onların “Ergenekon çetesi”nin üzerine gidilmesi konusundaki “hassasiyet”lerinin nedeni de, EMASYA birliklerinin sivilleştiği ve sivilleşmiş haliyle “Ergenekon” teşkilatı oluşturduğu istihbaratıdır.

AKP “medya”sının “liberal-islamcı” yazarı Ali Bayramoğlu’nun sözüyle, “EMASYA askeri darbenin ta kendisidir”, dolayısıyla onun “Ergenekon çetesi” de askeri darbenin sivil hazırlayıcılarıdır.

“Liberaller”, gerek “darbe” koşullarında darbecilerin, gerekse “darbe hazırlıkları” sırasında “Ergenekoncuların” hedefi olduklarını düşünmektedirler. Ortalıkta dolaşan “ölüm listeleri”nde adlarını gördükçe AKP’ye ve şeriatçı kesimlere daha fazla sarılmaktadırlar.

Tüm korkuları, AB’nin ve şeriatçı kesimin manipülasyon ve dezenformasyon faaliyetlerinde bilinçli olarak yer almalarından türemektedir.

Bilmektedirler ki, “Keser döner, sap döner, bir gün olur hesap döner!”

Bugün için AKP, “Ergenekon operasyonu”yla bir taraftan “rövanş” alırken, diğer taraftan “liberaller”in korkularına bir nebze su serpmiştir.

Tüm bu “abdest tazeleme”yle biten şeriatçı-liberal koalisyonu “krizi”nden geriye kalan tek soru, EMASYA’ya ne olduğudur.

Bunun açık bir yanıtı olmasa da, Fettullahçılığ ile ünlü *Aksiyon* dergisinin geçen 1 Mayıs öncesindeki şu haberi, EMASYA’lı darbe senaryolarının nasıl ve nerelerde oluşturulduğunu göstermektedir:

“Askeri Taksim’e çekme planı

Hedef askerin gelip Taksim gezi parkına konuşlanmasını sağlayacak provokatif eylemlerin altyapısını hazırlamak. Çünkü EMASYA planları gereği; Taksim meydanında gelişecek olaylara askerin doğrudan müdahale yetkisi var. Böyle bir durumda polis de askerin emrine giriyor, gözaltılar dâhil olmak üzere bütün yetki, olaya müdahale eden askerî birliğin komutanına geçiyor. 1 Mayıs öncesi bütün plan bunu sağlamak. O gün, aynı zamanda Meclis’te cumhurbaşkanlığı seçimi için ilk tur oylama yapılacaktır.

Hürriyet gazetesinin 17 Ocak 2007 tarihinde manşetten duyurduğu haber bunu gösteriyor. Haberde, İstanbul’da 1. Ordu bünyesindeki 52. tümede oluşturulan EMASYA birliğinin Çağlayan meydanında “ayaklanma bastırma” tatbikatı yapmak istediği; ancak tankların da kullanılacağı bu tatbikatın medyada yer almasının yol açacağı yanlış anlamaların önüne geçmek için formüller arandığı vurgulandı.” (Hakan Çağrı, *Aksiyon*, Sayı: 640, 12 Mart 2007)

Bu masalın sonunda gökten düşen tek elma, AKP ile “liberaller” arasında kardeş payı yapılmıştır. Sola düşen ise, “cuntacılık”la suçlanmak istemiyorsanız, 1 Mayıs’da Taksim’den uzak durun “taşı” olmaktadır!

Tayyipler berber iken, “liberaller” tellal iken, solun kısmetine de bu “taş” düşmüştür.

Aşırı-Üretimden Mortgage Krizine

Geçen yılın Temmuz ayında başlayan mortgage (ipotekli konut kredisi) “krizi”yle birlikte emperyalist-kapitalist dünya ekonomisi bir kez daha derinleşen bir bunalıma girdi.

Her derinleşen ve giderek krize dönüşen ekonomik bunalım zamanlarında olduğu gibi devlet, emperyalist-kapitalist **devlet ekonomiyeye müdahale etmeye başladı**. ABD Merkez Bankası’nın (FED) faiz artırımlarının ardından faizler yeniden düşürülmeye başlandı. Yapılan tüm devlet müdahalesine rağmen bunalımın derinleşme eğiliminin önü kesilemedi. 2008’e girildiğinde dünya ekonomisinin en temel sorunu derinleşen ekonomik bunalım oldu.

Şubat ayında İngiltere’nin “5. büyük emlak bankası” Northern Rock kamulaştırıldı.

Mart ayında ise, ABD’nin “5. büyük yatırım bankası” Bear Stearns, FED’in açık finansman desteğiyle bir başka özel yatırım bankası tarafından satın alındı.

Bu iki büyük “kurtarma operasyonu”, devletin ekonomiyeye doğrudan müdahalesinin açık örnekleri olmakla birlikte, daha geniş kapsamlı bir müdahale, “gelişmiş ülkeler”in merkez bankalarının yaklaşık 500 milyar dolar tutarında “likidite”yi piyasalara vermeleri oldu.

Böylece 1980 dünya ekonomik bunalımıyla birlikte yükselen “liberalizm”, yani devletin ekonomiyeye müdahale etmemesi “kuralı” tümüyle ortadan kaldırıldı. Bir kez daha “stagflasyon” olgusu konuşulur hale geldi.

Bugün emperyalist dünya ekonomisinin bunalımda olduğundan, bunalımın giderek derinleştiğinden “ekonomistler”in şüphesi

bulunmamaktadır.

Gelişen ve derinleşen bunalım, kapitalizmin irsi hastalığı olan **aşırı-üretim bunalımının** ta kendisidir.

1980 sonrasında devletin ekonomiyeye müdahale etmesinin teorisi olarak sunulan Keynesçiliğe karşı devletin ekonomiden tümüyle çekilmesini isteyen neo-liberalizmin “zaferi”yle birlikte kapitalist **üretim süreci** gözlerden uzaklaştırılmış ve yerine finansal ilişkiler ve süreçler geçirilmiştir. Bu yüzden 1980 sonrasında ortaya çıkan her bunalım, kriz ya da “resesyon”, emperyalist-kapitalist ekonominin “mali krizi”, yani “finansal kriz” olarak sunulmuştur.

Gerçek ise, üretim sürecinde ortaya çıkan aşırı-üretim sonucunda gelişecek olan ekonomik bunalıma karşı finansal araçlar kullanılarak, aşırı-üretim yeni ve ek talep yaratacak müdahalelerde bulunulmuş olmasıdır.

Klasik haliyle aşırı-üretim koşullarında bunalımın ilk belirtileri tüketim malları sektöründe ortaya çıkar. Bu bunalım üretim malları üretimine, yani temel sanayi kollarına yayıldığı andan itibaren kriz ortaya çıkar ve tüm ekonomi işleyemez hale gelir, büyük sanayi kuruluşları iflas etmeye başlar.

Bu durum karşısında “finansal araçlar”, bir yandan tüketim mallarında ortaya çıkan aşırı-üretim krize yol açmaması için tüketici kredileriyle yeni ve ek talep yaratılmasına hizmet ederken, diğer yandan üretim malları üreten sektörler için düşük faizli krediler olarak işlev görür.

Bugün herkesin bildiği mortgage krizi, aşırı konut üretiminin, yani kitlelerin alım gücünün üzerinde, onların taleplerinin çok

üstünde yeni konutların üretilmesiyle başlar.

Bu da, “kapitalizmin yapısında bulunan üretimin sınırsız olarak büyütülmesine doğru yönelme ile halk yığınlarının sınırlı tüketimi (proleter oluşları yüzünden sınırlı) arasındaki” çelişkidir.

Konut üretimindeki artış, diğer bir ifadeyle aşırı konut üretimi, kesin bir biçimde demirden çimentoya kadar üretim malları üretiminde büyük bir artışa, bu sektöre yeni bir talebin yaratılmasına hizmet eder. Aynı aşırı-üretim istihdamda da büyük bir artışa neden olur, işsizlik oranları hızla düşer.

Buraya kadar hiçbir sorun yok gibi görünür. Üretim malları üretimi artmış, işsizlik azalmış, dolayısıyla kitlenin eline geçen gelir yükselmiştir. Bu da tüketim mallarına yeni ve ek bir talep olarak ortaya çıkar.

Kapitalizmin yeni bunalımı da böylece başlamış olur.

Kitlelerin alım gücünün bir sınırı vardır. Bu sınıra gelindiğinde talep düşmeye başlar. Ama öte yandan üretim biteviye devam eder.

Konut üretimi de, benzer bir sınıra ulaştığında yeni yapılan konutlar satılamaz hale gelir. Artık bunalım kapıyı çalmıştır.

“Finansal araçlar” burada devreye girer. Keynes’in ek talep yaratmak için devletin ekonomiye müdahale etmesi gerektiğini söylediği yer burasıdır. Keynes’e göre, devlet burada devreye girer, “çukur kazdırıp/çukur doldurarak” kitlenin alım gücünü artırır. “Neo-liberalizm”e göre ise, devlet ekonomiye müdahale etmemelidir. Bunun yerine “özel finans kuruluşları” devletin himayesi altında devreye sokulur.

Böylece “özel finans kuruluşları” aracılığıyla tüketici kredilerinde genişleme sağlanır. Çok bilinen haliyle kredi kartları ve konut kredileri (mortgage) yoluyla aşırı-üretim talep yaratılır.

Kredilerdeki genişleme ve büyüme üretimin sınırsız büyümesini teşvik eder. Üretim sınırsız ölçüde genişlemeyi sürdürür. Konut kredileri de sürekli büyür.

Ve sınırsız genişleme bir sınıra ulaşır.

Tüketici kredileri ödenemez hale gelir. Ödenmeyen kredi kartı borcunun sayısı artar, konut kredilerinde geri ödemeler duraksar. Marks’ın sözüyle, “belirli tarihlerde vadeleri dolan ödemeler zinciri, yüzlerce ye-

rinden kopar.”

Aşırı-üretim için ek talep “finansal araçlar”la sağlandığından, kredi ödemelerinin yapılamaz hale gelmesiyle birlikte finans kuruluşları kendi taahhütlerini yerine getiremez olurlar. Açık ifadeyle “ödeme güçlüğü” içine düşerler. Kendi verdiği kredileri tahsil edemediği için, kendi ödemelerini yapamaz. Dolayısıyla bu ödemeleri yapabilmesi için ek bir finansmana ihtiyaç duyar.

Önce küçük finans kuruluşlarında başlayan ek finansman ihtiyacı giderek orta büyüklükteki finans kuruluşlarına ve nihayetinde “en büyük” finans kuruluşlarına doğru yol izler.

Nihayetinde “en büyük özel finans kuruluşları” ya da popüler ifadesiyle “global finans kuruluşları” dar boğaza girer. Ödemeleri yapabilmek için “likidite” sorunuyla yüz yüze gelirler.

Bugün yapıldığı gibi, ABD Merkez Bankası “en büyük” finans kuruluşlarının elindeki “değersiz kağıtları”, yani ödenemeyen kredi taahhütlerini ve bono poliçelerini eski değerleri üzerinden satın alarak finans kuruluşlarının kurtarılmasına yönelir.

Devlet bütçe olanakları ödenemeyen kredilerin ödenmesinde kullanılır.

Ama “yeni” sorunlar sıradadır.

Düneye kadar konut üretimi için kredi yoluyla sağlanan ek talebin sonuna gelinmiştir. Konut üretimine yatırılmış olan sermaye değer yitirmeye başlar. Üretilmiş konutlar satılamaz, satılamadıkları oranda fiyatları düşer. “İktisatçı”ların ifadesiyle “varlıklar” değer yitirir. Merkez bankası müdahaleleriyle “kıymetler”, yani kredi ve senet değerlerinin düşmesinin önlenmiş olmasına karşın, doğrudan konutların değeri düşer.

Artık konut üretimine yatırılmış sermayenin değer yitimi süreci başlamıştır. Bunun doğal sonucu, konut üreten şirketler, müteahhitler zarar etmeye başlar, iflasa sürüklenir.

Konut üretimindeki azalma, çimento, demir gibi temel sanayi kollarına (“reel sektör”) olan talebi azaltır. Konut sektöründe istihdam düşer, işsizlik sayısı yükselir. “Finansal kriz”, “reel sektör”ün kriziyle tamamlanır. Bir kez daha başlangıca geri dönülür.

Bundan sonrası kapitalizmin kendi iç çelişkileriyle gelişecek olan “klasik” aşırı-üretim bunalımı sürecidir.

30 MART 1972 KIZILDERE

MAHİR ÇAYAN
1946 Samsun

SABAHATTİN KURT
1949 Gevaş

SİNAN KAZIM ÖZÜDOĞRU
1949 Şarkışla

AHMET ATASOY
1946 Ünye

NİHAT YILMAZ
1937 Fatsa

HÜDAİ ARIKAN
1946 Çivril

ÖMER AYNA
1952 Dicle

CİHAN ALPTEKİN
1947 Ardeşen

ERTAN SARUHAN
1942 Fatsa

SAFFET ALP
1949 Kayseri

**ÖMÜR
KARAMOLLAOĞLU**
30 OCAK 1955/AKÇADAĞ
24 MART 1977/ANKARA

1955 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesinde doğdu. 1971 yılında Ankara Abidinpaşa Lisesi'nde okurken devrimci mücadeleye bir sempatizan olarak katıldı. 1974-75 döneminde SBF-BYYO'da yüksek öğrenim gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer aldı. 12 Mart sonrası ilk öğrenci derneklerinden olan SBF-BYYO Öğrenci Derneği'nin kuruluş çalışmalarına katıldı. Aynı dönemde AST'da oyuncu olarak da çalışan Ömür yoldaş, M. Gorki'nin "Ana" ve B. Brecht'in "Carrar Ana'nın Tüfekleri" oyunlarının sergilenmesinde yer aldı. 1975 başından itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak profesyonel devrimci yaşamına başladı. İlk görevi Ankara'daki legal kadroların sorumluluğunu üstlenmek oldu. Beylerderesi'nden sonra Ankara Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1976-Haziran Kararı'ndan sonra Güney Anadolu ve Hatay bölgesinde kadroların politik eğitimleriyle görevlendirildi. Aynı yılın Aralık ayında THKP-C/HDÖ-Ankara Bölge Yöneticiliği'ne atandı. 1977 yılında THKP-C/HDÖ'nün yeniden Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte gerçekleştirilen "26 Ocak Harekâtı"nda yönetici olarak yer aldı. 1977 Şubat'ında Genel Komite üyeliğine getirildi. Ankara ve Karadeniz Bölgelerinin Merkez Yöneticisi olarak şehir ve kır gerillasının stratejik örgütlenmesiyle görevlendirildi. "19 Şubat Harekâtı"nın düzenlenmesinde görev aldı.

"30 Mart Harekâtı"nın ilk günü, 24 Mart 1977'de, Ankara'da şehit düştü.

MEHMET YILDIRIM

1957 Tokat doğumlu ve küçük-köylü bir ailenin çocuğudur. İlkokulu bitirdikten sonra, İstanbul'a gelerek, küçük işyerlerinde ve krom kaplama ustası olarak, çeşitli fabrikalarda çalışmıştır. Fabrika işçiliği döneminde sendikal faaliyetlere katılmış ve bu faaliyetler çerçevesinde Devrimci Sağlık-İş sendikasında çalışmalarını sürdürmüştür. Bu çalışmalar sırasında örgütle ilişkiye geçmiş ve 1978'de sendikal çalışmada örgüt üyesi olarak yer almıştır. 1978 sonlarında profesyonel kadro olarak Bakırköy çevresinde örgütsel çalışmalara katılmış ve Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

NIHAT KURBAN

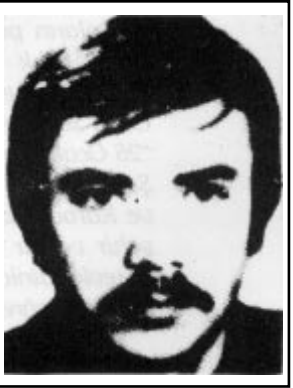
1958 Kars doğumlu olup, lise yıllarında Kars'ta THKP-C sempatisini olarak devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1977 içinde örgütsel ilişki içine girmiş ve aynı yıl içinde örgüt üyesi olmuştur. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi olmakla birlikte zamanının büyük bir kısmını Kars'taki örgütsel çalışmalarda geçirmiştir. 1979 yılında bir silahlı çatışmada yaralanması üzerine, bir süre örgütsel çalışmaların dışında kalmışsa da, 1980 ortalarında Kars il yöneticisi olarak atanmıştır. Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

CEMALETTİN DÜVENÇİ

1956 Tekirdağ doğumlu olan yoldaş, küçük-köylü bir ailenin oğludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasından sonra, işçi olarak çalışmaya başlamıştır. Devrimci mücadeleyle ilişkisi, Bakırköy çevresindeki dernekler düzeyinde başlamış ve Halkevleri'nde faaliyet sürdürmüştür. 1976'dan itibaren örgütsel ilişkiye girmiş ve 1977-78 döneminde Bakırköy çevresinde örgüt üyesi olarak çalışmıştır. 1978 sonrasında profesyonel kadro olarak çalışmıştır. 1980 Nisan operasyonundan sonra, İstanbul bölgesinin yeniden düzenlenmesinde görev almış ve pragmatik ve sağ-ekonomist sapmaya karşı mücadelede etkin bir rol üstlenmiştir. Şubat 1981'de, pragmatik sapma içindeki unsurların ihracından sonra Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981 günü, Bahçelievler'deki örgüt evinin düşman güçlerince kuşatılması üzerine, diğer üç yoldaşıyla birlikte silahlı çatışmaya girişmiş ve dört saatlik çatışma sonucunda, diğer üç yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştür.

SÜLEYMAN AYDEMİR

1957 Denizli doğumlu olup, Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girdikten sonra, devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1978 sonuna kadar öğrenci çevresinde etkili olan DY ilişkileri içinde faaliyette bulunmuş ve DY'ye karşı, aktivizm sloganıyla ortaya çıkan DS ile kısa bir süre ilişkisi olmuştur. DS'nin öz olarak DY'den farksız olduğunu kendi öz deneyimiyle gören Süleyman yoldaş, 1979 ortalarında Adana bölgesinde örgüt üyesi olmuş ve 1980'de profesyonel kadro olarak çalışmaya başlamıştır. 12 Eylül 1980 tarihinde ihbarcı tutum ve davranışlarından, her türlü uyarıya rağmen vazgeçmeyen bir kişinin cezalandırılması eylemine katılmış ve eylem sonrası Serdar Soyergin'le birlikte düşmanın askeri birlikleri ile giriştiği çatışmada bir yüzbaşıyı öldürmüştür. Bu olaydan sonra İstanbul bölgesinde görevlendirilmiş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

<http://www.kurtuluscephesi.com> 11. Yılında

http://www.kurtuluscephesi.com				
	Hit	Açılan Sayfa	Alınan KB	Giriş Yapanlar
1999	1.313.194	336.685	8.086.208	57.961
2000	1.627.782	524.415	11.503.872	98.877
2001	1.898.130	773.205	17.765.678	136.182
2002	2.011.906	754.888	25.280.362	200.289
2003	3.452.082	774.788	32.426.580	356.293
2004	3.765.521	1.124.092	51.541.202	501.325
2005	8.283.931	2.194.187	106.620.473	1.204.881
2006	13.217.544	3.554.709	176.065.325	1.920.326
2007	11.383.055	2.840.839	157.686.968	1.842.320

http://www.kurtuluscephesi.org				
	Hit	Açılan Sayfa	Alınan KB	Giriş Yapanlar
2002	672.459	129.863	7.565.828	49.058
2003	683.190	196.167	13.213.352	69.435
2004	387.479	252.141	16.598.723	45.165
2005	682.534	405.334	32.427.179	66.646
2006	891.311	566.454	44.671.002	85.137
2007	1.529.372	873.885	70.525.772	148.393

En çok alınan pdf dosyaları (2007)		
K. Marks:	Kapital Cilt: I	76.012
Mahir Çayan:	Tüm Yazılar	25.397
Kurtuluş Cephesi:	Laiklik ve Şeriatçılık Üzerine	23.099
Kurtuluş Cephesi:	Dünyada ve Türkiye'de Ekonomik Bunalım	20.396
G. Politzer:	Felsefenin Temel İlkeleri	19.767
F. Engels:	Ailenin Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni	13.189
F. Engels:	Anti-Dühring	11.996
K. Marks:	Kapital Cilt: II	10.062
K. Marks:	Kapital Cilt: III	9.701
Lenin:	Ne Yapmalı?	8.780
Marks-Engels:	Seçme Yapıtlar-II	8.331
Marks-Engels:	Seçme Yapıtlar-I	7.749
Kurtuluş Cephesi:	Dünyada ve Türkiye'de Ekonomik Bunalım-II	6.868
Pomeroy:	Gerilla Savaşı ve Marksizm	5.786
Marighella:	Şehir Gerillasının Elkitabı	5.749
Marks-Engels-Lenin:	Kadın ve Aile	4.226
THKP-C/HDÖ:	Gramsci Üzerine	3.827
P. Baran:	Büyümenin Ekonomi Politigi	3.621
THKP-C/HDÖ:	Bildiriler	3.686
THKP-C/HDÖ:	Eylem Kılavuzu-III	3.485

Alınan .pdf dosyaları						
	2002	2003	2004	2005	2006	2007
www.kurtuluscephesi.com	23.888	86.644	94.666	204.377	193.827	260.454
www.kurtuluscephesi.org	35.971	85.469	111.802	220.929	325.403	359.875
Toplam	59.859	172.113	206.468	425.306	519.230	620.329

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]

LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]

TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

“956’nın Kasımında Fidel de içlerinde 82 kişi Granma gemisinden denize indi. 956’nın Kasımında Küba kıyılarına sokulan Granma gemisinden denize inip yarı bellerine kadar suya gömülü ve silahlarını başlarının üstüne tutarak ve ansızın ve bir anda açılan top ve mitralyöz ateşi altında karaya çıkıp ve karanlıkları polis köpekleri gibi koklayan araştıran ışıldaklardan sakınarak ve sarıldınız teslim olun seslerini ve iri kurbağaları çiğneyip bataklıklara ve şeker kamışı tarlalarına dalarak ve palmyelerle hindistancevizi ağaçlarının ardı sıra tepeleri tırmananlar Sierra dağında bulundu.

Fidel de içlerinde 82’nin 12’si sağ kalmıştı

Fidel de içlerinde 12 kişiydiler 56’nın kasımında

Fidel de içlerinde 150 kişiydiler aralığında 56’nın

Fidel de içlerinde 500 kişiydiler şubatında 57’nin

Fidel de içlerinde 1000 oldular 5000 oldular

Fidel de içlerinde

Fidel de içlerinde bir milyon yüz milyon

bütün insanlık oldular...”